

Het Vlaams Blok-arrest doorgelicht

Een kwestie van racisme

Colofon

Uitgave:

BBTK, Hoogstraat 42, 1000 Brussel

Linx+ vzw, Watteestraat 10, 1000 Brussel

mei 2004

Samenstelling: Marc Spruyt, Blokwatcher@hotmail.com

Illustraties: archief Marc Spruyt – De in deze brochure opgenomen illustraties dienen louter ter ondersteuning van het racistische karakter van het Vlaams Blok.

© Marc Spruyt en vzw Linx+. Deze brochure is COPYLEFT (www.copyleft.be).

Distributie:

Gratis verkrijgbaar in alle secretariaten van BBTK (zolang de voorraad strekt).

Downloadbaar via www.linxplus.be en www.bbtkt.org.

Schriftelijk te bestellen via de bon achteraan (verzendingskosten: 2,50 euro / ex.).

v.u. Carlos Polenus, BBTK, Hoogstraat 42, 1000 Brussel.

VOORWOORD

Het Vlaams Blok is racistisch. Punt.

De BBTK, de bedienden- en kadervakbond van het ABVV, brengt in nauwe samenwerking met Linx+, de cultuurorganisatie verbonden met het ABVV, deze brochure uit over het arrest van het Hof van Beroep van Gent van 21 april 2004.

Dit arrest lokte een hele controverse uit over het recht op vrije meningsuiting. Deze controverse is geen toeval. Het Vlaams Blok lanceerde op de dag van de uitspraak hierover reeds een hele campagne. Het leverde in de Vlaamse pers een hele reeks twijfelende, controversiële standpunten op. Nogal wat sympathiebetuigingen omtrent dat recht op vrije meningsuiting uit diverse hoek, leerden ons dat duiding van dit arrest én de ruime verspreiding van de tekst van het arrest absoluut nodig zijn. Herhaalde vragen zetten ons aan tot een snelle uitgave van deze brochure.

Het Vlaams Blok is veroordeeld voor racisme op basis van de wet van 30 juli 1981: artikel 3 bepaalt dat het systematisch aanzetten tot discriminatie, rassenscheiding, haat of geweld ten aanzien van delen van de bevolking op grond van hun zogenaamd ras, strafbaar is. Met dit arrest wordt op geen enkele manier het recht op vrije meningsuiting, het recht op debat over de pro's en de contra's van de zogenaamde multiculturele samenleving, te kort gedaan.

Deze veroordeling vormt niet minder dan de grootste nederlaag die het Blok ooit leed. Het Blok hoopt nu via een grote show rond zijn zogenaamde "slachtofferrol" extra stemmen binnen te halen van centrum-rechts Vlaanderen. Het is voorspelbaar dat het Blok zich na 13 juni 2004 zal herprofilen – niet meer openlijk racistisch, neen, gewoon conservatief rechts – om in het politieke centrum nog meer stemmen te lokken. En het is deze voorspelbare conservatief rechtse herprofilering die ons als vakbond én cultuurorganisatie alarmeert. Een sterke conservatieve rechterzijde, in het politieke centrum, is een gevaar voor de vakbonden, de ganse cultuursector en de democratie in het algemeen.

Met dank aan Marc Spruyt, stafmedewerker van Linx+ én auteur van onder meer het uitstekende boek 'Wat het Vlaams Blok verzwijgt' voor de duiding.

Carlos Polenus

federaal ondervoorzitter BBTK-ABVV

info@bbtk-abvv.be

www.bbtk.org

Paul Van Hoorick

directeur Linx+

info@linxplus.be

www.linxplus.be

DE BLOK- WATCHER

Het beste nieuws in jaren

Voor een partij die alsmaar staat te roepen dat wetten er zijn om toegepast te worden, reageerde het Vlaams Blok maar zuurtjes op de recentste toepassing van de anti-racismewet. Het was dan ook de extreem-rechtse partij zelf die in het beklagdenbankje zat. In zijn langverwachte vonnis op 21 april 2004 deed de rechter van het Gentse Hof van Beroep wat van hem verwacht mocht worden: de wet toepassen. Het Blok werd dan ook veroordeeld als een racistische partij.

Wie de antiracismewet kent en weet wat voor gruwel er allemaal in het Blok-programma geschreven staat, kan zich daar niet over verbazen. Toch was dit het beste nieuws over het Blok in jaren. Jarenlang zag het er immers naar uit dat de partij onschendbaar boven de wet stond.

De zelfcensuur die het Blok zich al enige tijd oplegt, en die grosso modo inhoudt dat er beschaafder klinkende termen dan "makakken" worden gebruikt, is uiteindelijk een maat voor niets gebleken. "We hebben hier zopas een reeks zaken moeten aanhoren die niet langer te aanhoren waren," verklaarde Blok-voorzitter Frank Vanhecke nadat de rechter een uur lang had zitten citeren uit Blok-publicaties.

EEN RASSENOEP

De Blok-verdediging tegen de racismebeschuldiging, die al zo oud is als de in 1977 opgerichte partij zelf, is inhoudelijk altijd zwak geweest. Soms maakte het Blok er zich vanaf met de bewering dat het niet racistisch is vermits het nog geen enkele keer veroordeeld werd. Terwijl dat natuurlijk meer zei over de onstrafbaarheid dan over de onschuld van het Blok, zoals het proces van 1994 aantoonde.

Met dat blanco strafblad kon het Blok echter steevast critici overbluffen en de mond snoeren. Philip Dewinter dreigde er zelfs jarenlang mee eenieder die hem een racist durfde te noemen een proces wegens laster en eerroof aan te doen. Een dreigement dat Dewinter, zoals wel vaker gebeurde, nooit heeft durven uitvoeren.

Even gratis was ook de Blok-repliek dat het zich niet aan rassendiscriminatie bezondigt vermits het niet eens over rassen praat. Een argument dat naast de kwestie is: de anti-racismewet bestraft niet alleen discriminatie op basis van ras, maar ook op basis van huidskleur, afstamming, afkomst of nationaliteit.

Een proces van tien jaar

Het Blok beweert dat de rechters wel zeer gehaast waren om een vonnis te vellen. In werkelijkheid slepen de pogingen om het Blok te veroordelen al tien jaar aan. De voorbije rechtszaak vormde immers het vervolg op het proces dat de Liga voor Mensenrechten in 1994 inspande tegen twee kaderleden van het Blok op beschuldiging van lidmaatschap van een racistische organisatie.

De correctionele rechtbank van Brussel verklaarde zich toen onbevoegd, vermits het om een persdelict zou gaan, en verwees de zaak door naar het Hof van Assisen. Het Blok interpreteerde dat als een vrijspraak, hoewel er volgens de rechter wel degelijk van racisme sprake was.

Een grondwetswijziging in 1999 maakte racistische publicaties voortaan echter vervolgbaar voor een gewone correctionele rechtbank. Maar ook bij dit nieuwe proces verklaarden rechters zich onbevoegd: eerst op 29 juni 2001, vervolgens in beroep op 26 februari 2003. De Brusselse rechters in kwestie volgden daarbij de redenering van het Blok, dat het hier een politiek proces betrof.

In een historisch arrest heeft het Hof van Cassatie op 18 november 2003 die argumentatie vernietigd. Zo werd het proces opnieuw overgedaan voor het Hof van Beroep in Gent.

Aanvankelijk bediende het Blok zich in zijn anti-vreemdelingenprogramma overigens wél van een expliciet raciaal discours. Toen de anti-racismewet in 1981 door het parlement werd goedgekeurd (met een tegenstem van de enige Blok-verkozene Karel Dillen) luidde de Blok-kritiek zelfs dat daarmee geen echte vrije meningsuiting over rassengelijkheid meer mogelijk was. "Deze wet is noch min noch meer een aantasting van onze meest elementaire vrijheden: zij verbiedt opinies te uiten over rassensamenleving, inwijking, ongelijkheid, en schendt aldus de vrijheid van mening," klaagde Blok-ondervoorzitter Roeland Raes bijvoorbeeld op het zogenaamde "gastarbeiderscongres" van 1984.

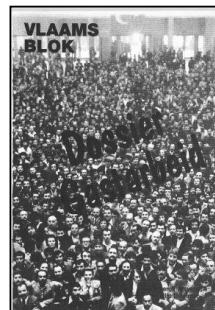
Vrije meningsuiting

Dat er grenzen aan de vrije meningsuiting zijn, die verder gaan dan het inperken van laster en eeroof, wordt zelfs door het Vlaams Blok erkend.

In tegenstelling tot de antiracismewet stemde het Blok in 1995 wel in met de wet op het negationisme. Die legt straffen op aan eenieder die de holocaust ontkent, minimaliseert, rechtvaardigt of goedkeurt. Ook de wet op het racisme bestraft het aanzetten tot haat, maar dat moet volgens het Blok dus wel kunnen.

Toch leverde dat voor het Blok opvallend weinig problemen op. In de eerste jaren na de totstandkoming van de anti-racismewet bleef het rassendiscours en een daarbij horend superioriteitsdenken een vanzelfsprekendheid in vele Blok-teksten. Over vreemdelingen werd in het partijblad, met voorzitter Karel Dillen als verantwoordelijke uitgever, toen vaak gesproken in een jaren-dertig-terminologie als "vreemdrassige volkeren" die "de gaafheid van ons volk" bedreigen. Assimilatie van dergelijke vreemdelingen werd afgewezen omdat ze zou leiden tot een "rassensoep", "een grijze rassenbrij", "verbastering" of "degeneratie en onttaarding" (letterlijke citaten!).

Pas met de komst van *jonge Turken* als Gerolf Annemans en Philip Dewinter op het einde van de jaren tachtig veranderde dat bruinomrande taalgebruik. In het eerste 'Dossier Gastarbeid' dat het duo in 1988 publiceerde werd gastarbeid weliswaar nog als "een gevaar voor de eigenheid van het Vlaamse volk" afgeschilderd, maar zonder dat daar nog een rassendiscours bij kwam kijken. Voortaan werd er enkel nog over culturen gesproken (en soms ook over ethnies, wat een minder opvallende variant is van het rassendenken).

DISCRIMINATIE

Dat Annemans een jurist is die de wet op het racisme goed geanalyseerd heeft, zal hier niet vreemd aan zijn. Maar belangrijker is dat het Blok begreep dat zonder een rassendiscours de boodschap aan kracht won. Want terwijl *ras* een aangebrand en met zonden beladen begrip is, klinkt *cultuur* als een beschaafd en beloftevol woord. In essentie veranderde er echter niets aan de Blok-doelstelling van een mono-etnisch Vlaanderen: migranten buiten want de Vlaamse volksaard moet rein blijven.

Van zodra het programma inhoudelijk geconcretiseerd werd, kwam het Blok onvermijdelijk op de discriminatie van migranten uit.

Buiten wat vrijblijvende woordspelletjes beschikte het Vlaams Blok niet over veel bewegingsruimte. Onder druk van de omstandigheden werd de woordschat gematigd (een speciale leetuurcommissie controleert alle partijpublicaties), maar daar houdt de flexibiliteit ook op. Van zodra het programma inhoudelijk geconcretiseerd werd, kwam het Blok onvermijdelijk op de discriminatie van migranten uit. Die discriminatie heeft het Blok altijd als een noodzakelijk middel gezien om migranten duidelijk te maken dat zij in Vlaanderen ongewenst zijn. Pest ze weg, of zoals dat in een Dewinter-woordspelletje heet: bereid ze voor op hun terugkeer.

Dat het Blok de antiracismewet wil afschaffen, heeft er natuurlijk alles mee te maken dat het voortaan straffeloos wil kunnen oproepen tot discriminatie, onder meer op de arbeids- en de huisvestingsmarkt. Toen dat in 1996 op het zogenaamde democratiecongres van de partij ter sprake kwam, bleek dat duidelijk. "De wet op het racisme dient te worden afgeschaft omdat ze zware aantastingen van de vrijheid inhoudt," luidde het toen in een congresresolutie: "Het moet aan werkgevers toegelaten zijn om

bij aanwerving voorkeur te geven aan eigen volk; verhuurders moeten volledig vrij zijn in de keuze van hun huurders.”

BLOK LIGHT

Hoe het nu verder moet met het Blok? Dat de partij van naam (exit Vlaams Blok) en van politieke gezichten (exit Philip Dewinter) zou veranderen, is mooi meegenomen, maar al bij al niet zo belangrijk. Essentiëler is de vraag of het ook bereid is het racisme te begraven. Dat valt nog te bezien. Niet enkel is het racisme de electorale goudader van het Blok gebleken, ook ideologisch gezien gaat het niet om een bijkomstigheidje. Het raakt de extreem-rechtse visie, die er een is van ongelijkheid tussen mensen, in zijn kern. Het racisme is voor het Blok essentieel om Vlaanderen om te vormen tot een mono-etnische staat.

Weinigen weten dat in het basisprogramma van het Vlaams Blok ook al wordt afgerekend met bijvoorbeeld de vakbonden.

Wordt het nieuwe Vlaams Blok een conservatieve burgerspartij, een wat braverere heruitgave van zichzelf? Een kloon waarin de racistische genen ontbreken? Een partij die voortaan binnen de lijntjes kleurt? Een getemde leeuw? Of veeleer een wolf in schaapsvacht? Het antwoord op deze vraag heeft ook veel te maken met het blikveld op de partij, dat zich helaas al te vaak tot het racisme beperkt, hoewel het Blok-project veel verder gaat dan dat.

Weinigen weten dat in het basisprogramma van het Vlaams Blok, dat bij het ontstaan van de partij in 1977 door Karel Dillen op papier werd gezet, ook al wordt afgerekend met bijvoorbeeld de vakbonden. Opmerkelijk is dat, want de oprichting van het Blok gaat terug tot een louter communautair dispuut (de ondertekening van het Egmontpact door de Volksunie) en heeft in de verste verte niets te maken met sociaal-economische verhoudingen. De grondbeginselen bevatten zelfs een volledig sociaal-economisch hoofdstuk. Het is getiteld 'Solidarisme', een begrip dat naar de jaren dertig ruikt.

De ideologen van het Blok kennen immers hun klassiekers. Zij zijn niet slechts de begrafenisondernemers van de Belgische staat, maar ook de architecten van een bekrompen, intolerante en rechtse Vlaamse republiek waar – naar eigen zeggen – orde en gezag zal heersen, waar de staat autoritair is, de burger vooral plichten heeft en het middenveld gekortwiekt wordt, waar de ziekenfondsen met een pennentrek zullen worden opgedoekt en de vakbonden met evenveel gemak buiten de wet zullen worden geplaatst.

MARC SPRUYT

Marc Spruyt is auteur van de boeken 'Grove Borstels' (Van Halewyck, 1995) en 'Wat het Vlaams Blok verzwijgt' (Van Halewyck, 2000). Hij publiceerde diverse artikels over extreem-rechts in onder meer Humo, Knack en De Morgen. Momenteel schrijft hij voor het maandblad Deng een vaste Blokwatch-rubriek. Contact: Blokwatcher@hotmail.com

Syndicale argumenten tegen extreem-rechts

100 citaten waarmee het Vlaams Blok zichzelf onmaskert als anti-syndicale partij in een overzichtelijke brochure (52 blz., uitgegeven in 2001). Wat zegt de partij over vakbonden, het stakingsrecht, welzijn op het werk, flexibliteit en verloning, etc.

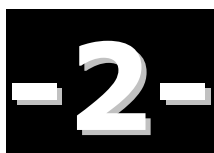
>> Prijs: 2,00 euro. Online bestellen op www.welkom.be of via de bon achteraan.

Wat het Vlaams Blok verzwijgt

“Munitie in de strijd tegen extreem-rechts”, zo noemde *De Morgen* dit in 2000 verschenen standaardwerk van Marc Spruyt (337 blz.), dat ook vandaag nog het lezen waard blijft. Naast een grondige analyse van het racistische programma van het Blok vindt u er onder meer ook een doorlichting van het sociaal-economische programma van de extreem-rechtse partij, die in 1996 voor het eerst een eigen 1 mei viering hield. Promoprijs: 7,50 euro (normale prijs: 17,98 euro).

>> Online bestellen op www.linxplus.be of via de bon achteraan.

HET PROCES

Derde keer goede keer

Op vrijdag 21 april 2004 velde het Gentse Hof van Beroep het langverwachte arrest over de vraag of het Vlaams Blok een racistische organisatie is.

Het proces was al ruim drie jaar aan de gang en kwam er na een klacht op 11 oktober 2000 van het Centrum voor Racismebestrijding en de Liga voor Mensenrechten.

Eerder verklaarden de Rechtbank van eerste aanleg (29 juni 2001) en het Brusselse Hof van Beroep (26 februari 2003) zich onbevoegd. Het Hof van Cassatie verbrak op 19 november 2003 echter het arrest van het Brusselse Hof van Beroep en verwees de zaak naar Gent, waar het proces op 1 maart 2004 opnieuw werd overgedaan.

In Gent deden de rechters nu voor het eerst uitspraak over de grond van de zaak. De partij werd veroordeeld wegens het herhaaldelijk en kennelijk prediken van racisme. De rechters vonden daarvoor overvloedige bewijzen in brochures, verkiezingspropaganda en partijstandpunten van het Vlaams Blok.

Halverwege de vier uur durende voorlezing van het arrest verlieten de aanwezige Vlaams Blok-kopstukken de zaal. Tijdens een geïmproviseerde persconferentie hadden Blok-kopstukken het over "une justice des rois nègres", "het niveau van een bananenrepubliek" (Frank Vanhecke) en "rechterlijk hooliganisme en politiek kannibalisme" (Philip Dewinter).

Het Vlaams Blok werd veroordeeld tot het betalen van drie geldboetes van 12.395 € elk plus een morele schadevergoeding voor de twee dagvaardende partijen, of in totaal 45.115,76 euro boete (of circa 1,8 miljoen BEF).

Tegen dit arrest heeft het Blok op 5 mei 2004 beroep aangetekend bij het Hof van Cassatie. Allicht dit najaar doet dat uitspraak over de vraag of het proces correct is verlopen. Tot zolang blijft de uitspraak van het Gentse hof wel opgeschort, zodat het Blok probleemloos aan de verkiezingen van 13 juni 2004 kan deelnemen.

DE BEKLAAGDEN

Drie vzw's die deel uitmaken van het Vlaams Blok. Als politieke partij beschikt het Vlaams Blok niet over rechtspersoonlijkheid, waardoor het niet rechtstreeks voor de rechter kon gedaagd worden. De drie vzw's hebben daarentegen wel rechtspersoonlijkheid. De drie Blok-vzw's waren:

- de vzw **Nationalistische Omroepstichting** (NOS), die de radio- en televisieuitzendingen van het Vlaams Blok verzorgde;
- de vzw **Nationalistisch Vormingsinstituut** (NVI), die vormingen voor Blok-kaderleden organiseert en partijpublicaties uitgeeft;
- de vzw **Vlaamse Concentratie**, die de overheidsdotaties (in het kader van de wet op de partijfinanciering) ontvangt voor het Vlaams Blok.

DE BESCHULDIGING

Medewerking verlenen aan een racistische organisatie, wat een overtreding is van artikel 3 van de Wet op het racisme.

Dat artikel luidt als volgt:

Met gevangenisstraf van een maand tot een jaar en met geldboete van vijftig frank tot duizend frank of met een van die straffen alleen wordt gestraft hij die behoort tot een groep of tot een vereniging die kennelijk en herhaaldelijk discriminatie of segregatie bedrijft of verkondigt in de omstandigheden genoemd in artikel 444 van het Strafwetboek, dan wel aan zodanige groep of vereniging zijn medewerking verleent.

DEFINITIES UIT HET ARREST

Het misdrijf voorzien door het artikel 3 van de Wet van 30 juli 1981 impliceert het voorhanden zijn van de hiernavolgende constitutieve elementen:

- het bestaan van een vereniging of groep, die kennelijk en herhaaldelijk discriminatie of segregatie bedrijft of verkondigt in de omstandigheden van artikel 444 van het Strafwetboek;
- het behoren tot die vereniging of groep of het verlenen van medewerking aan die vereniging of groep;
- het wetens en willens plegen van de feiten.

Met “**het verkondigen van discriminatie of segregatie**” dient het “*aanzetten tot discriminatie, rassenscheiding, haat of geweld*” te worden verstaan. Overigens mag worden aangenomen dat, zo een groep of vereniging kennelijk en herhaaldelijk aanzet tot discriminatie, rassenscheiding, haat of geweld, deze groep of vereniging meteen ook discriminatie, rassenscheiding, haat of geweld als haar leer bekend maakt.

Wat het “**aanzetten**” betreft, is het zo dat een algemene aanmoediging tot het bedrijven van discriminatie, rassenscheiding, haat of geweld reeds volstaat. Een ten aanzien van medeburgers gehouden pleidooi voor een discriminerende wetswijziging kan derhalve ongetwijfeld als een algemene aanmoediging tot het bedrijven van discriminatie worden aangezien.

Het eerste lid van het artikel 1 van de Wet van 30 juli 1981 geeft een definitie van hetgeen moet worden verstaan onder “**discriminatie**” in de zin van deze wet, namelijk:

“elke vorm van onderscheid, uitsluiting, beperking of voorkeur, die tot doel heeft of ten gevolge heeft of kan hebben dat de erkenning, het genot of de uitoefening op voet van gelijkheid van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden op politiek, economisch, sociaal of cultureel terrein of op andere terreinen van het maatschappelijk leven, wordt tenietgedaan, aangetaast of beperkt.”

“**De rechten van de mens en de fundamentele vrijheden**” staan hierbij voor het geheel van de rechten, welke bescherming bieden tegen een mogelijk machtsmisbruik van de overheid en welke tevens aan eenieder een vrij en menswaardig bestaan moeten waarborgen. Ze worden door de burger ontleend aan onder meer de Grondwet, de internationale mensenrechtenverdragen waarbij België partij is en de door de rechtspraak erkende algemene rechtsbeginselen.

Van **segregatie of rassenscheiding** wordt door de wet geen specifieke definitie gegeven, zodat de gewone betekenis van deze woorden dient te worden weerhouden,

te weten: “afscheiding van bevolkingsgroepen in een land met gemengde bevolking” (van Dale, Nieuw Handwoordenboek der Nederlandse Taal).

Zoals hierboven uiteengezet, dient met het verkondigen van discriminatie ook het **aanzetten “tot haat en geweld”** te worden begrepen. Overigens zijn “haat en geweld” vormen van verboden discriminatie bij uitstek, nu zij van aard zijn de meest fundamentele rechten en vrijheden aan te tasten (te weten het recht op leven en op persoonlijke integriteit en het recht niet te worden onderworpen aan vernederende handelingen, die de getroffene in zijn ogen of in de ogen van derden krenken of zijn menselijke waardigheid ernstig aantasten, onverminderd het door de Grondwet gewaarborgd recht op een menswaardig bestaan). Een loutere belediging valt niet onder het begrip “aanzetten tot haat”. De aanzet dient van aard te zijn derden tot haatgevoelens te bewegen ten aanzien van de geïsoleerde persoon, groep of gemeenschap of van de leden ervan.

De door de wet verboden gronden tot discriminatie zijn **“het zogenaamd ras, de huidskleur, de afkomst of de nationale of etnische afstamming”**.

Zoals blijkt uit de Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot versterking van de wetgeving tegen racisme, dient het begrip “nationale afstamming” als een ruimer begrip te worden aangezien, dat ook de “nationaliteit” omvat. De vervanging door de Wet van 20 januari 2003 van het woord “nationaliteit” door de woorden “nationale afstamming” impliceerde derhalve geenszins een afzwakking van de bestaande wet.

Hierbij dient te worden benadrukt dat uit de omstandigheid dat, krachtens het artikel 1.2. van het Internationaal Verdrag inzake de uitbanning van alle vormen van discriminatie, een onderscheid tussen onderdanen en niet-onderdanen door Staten is toegestaan, niet kan worden afgeleid dat het aan particulieren zou zijn toegestaan dergelijk onderscheid te maken. Overigens dient ook voor een door de Belgische Staat gemaakt onderscheid tussen vreemdelingen en eigen onderdanen een objectieve en redelijke verantwoording voorhanden te zijn. De artikelen 10 en 11 van de Grondwet zijn immers toepasselijk ten aanzien van alle rechten en vrijheden en staan derhalve een discriminerende differentiatie tussen onderdanen en niet-onderdanen in de weg (Arbitragehof, arrest nr. 106/2003 van 22 juli 2003).

Tenslotte dient er op gewezen te worden dat een onderscheid op grond van nationaliteit ook een dekmantel kan zijn voor een onderscheid op grond van het zogenaamd ras of nog op grond van het etnisch aspect van de nationale afkomst.

De groep of vereniging dient voorts de discriminatie of segregatie **“kennelijk en herhaaldelijk”** te bedrijven of te verkondigen in de omstandigheden van openbaarheid van het artikel 444 van het Strafwetboek.

Met de vereiste dat de groep of vereniging “kennelijk en herhaaldelijk” discriminatie of segregatie bedrijft of verkondigt, heeft de wetgever willen uitsluiten dat “personen te goeder trouw misleid worden of de houding van de groep of vereniging niet kennen of dat zij ertoe blijven behoren, niettegenstaande de houding van de groep of vereniging”, zodat de wil om tot de groep of vereniging te behoren niet langer in twijfel kan worden getrokken (Bespreking van en stemming over de artikelen – Kamer van Volksvertegenwoordigers – zitting van 22 januari 1981).

Het **“behoren tot”** een groep of vereniging houdt enkel in dat de dader, natuurlijke persoon of rechtspersoon, deel uitmaakt van de groep of vereniging, hetgeen aan de hand van de concrete elementen van de zaak dient te worden nagegaan. Het ontplooiën van enige activiteit binnen de groep of vereniging is hierbij niet vereist. Ook het “verlenen van medewerking”, waarmee dient te worden verstaan het op enigerlei wijze verlenen van steun aan de werking van de groep of vereniging, houdt niet het plegen van als dusdanig strafbare daden in. Het strafbaar karakter van het “behoren tot” en van het “verlenen van medewerking aan” spruit enkel voort uit de wetenschap dat de groep of vereniging, tot dewelke men behoort of aan dewelke men zijn medewerking verleent, kennelijk en herhaaldelijk discriminatie of segregatie bedrijft of verkondigt in de omstandigheden van het artikel 444 van het Strafwetboek.

DE LETTERLIJKE AANKLACHT

Voorwerp van de strafvordering en omschrijving der feiten:

- *te Brussel en bij samenhang elders in het Rijk, sinds 2 juli 1999 tot 29 januari 2001,*
- *als daders of mededaders, hetzij om de misdaad of het wanbedrijf uitgevoerd te hebben of aan de uitvoering ervan rechtstreeks te hebben meegewerkt, hetzij om door enige daad tot de uitvoering zodanige hulp te hebben verleend dat de misdaad of het wanbedrijf zonder hun bijstand niet had kunnen worden gepleegd, hetzij om door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kuiperijen of arglistigheden, de misdaad of het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgelokt,*
- *inbreuk te hebben gepleegd op artikel 3 van de Wet van 30 juli 1981 tot bestrafing van bepaalde door racisme of xenofobie ingegeven daden,*
 - o *namelijk door gedurende de geïncrimineerde periode te hebben behoord tot een groep of vereniging die kennelijk en herhaaldelijk discriminatie of segregatie verkondigt*
 - o *in de omstandigheden genoemd in artikel 444 van het Strafwetboek, te weten hetzij in openbare bijeenkomsten of plaatsen, hetzij in tegenwoordigheid van verscheidene personen, in een plaats die niet openbaar is, maar toegankelijk voor een aantal personen die het recht hebben er te vergaderen of ze te bezoeken, hetzij om in het even welke plaats, in tegenwoordigheid van de beledigde en voor getuigen, hetzij door geschriften, al dan niet gedrukt, door prenten of zinnebeelden, die aangeplakt, verspreid of verkocht, te koop geboden of openlijk tentoongesteld worden, hetzij door geschriften die niet openbaar gemaakt worden, maar aan verscheidene personen worden toegestuurd of medegedeeld worden,*
 - o *en door hangende de geïncrimineerde periode ononderbroken, minstens op onderscheiden niet nader bepaalde tijdstippen hun medewerking te hebben verleend aan zodanige groep of vereniging, te weten de politieke partij het Vlaams Blok, onder meer door het financieren van verkiezingscampagnes, het verzorgen van TV- en radio-uitzendingen, het uitgeven van publicaties en het verzorgen van vorming aan leden en mandatarissen.*

DE BURGERLIJKE PARTIJEN

De antiracismewet bepaalt dat instellingen van openbaar nut en verenigingen, die op de dag van de feiten sedert ten minste vijf jaar rechtspersoonlijkheid bezitten en zich statutair tot doel stellen de rechten van de mens te verdedigen of discriminatie te bestrijden, in rechte kunnen optreden in alle rechtsgeschillen waartoe de toepassing van deze wet aanleiding kan geven, wanneer afbreuk is gedaan aan hetgeen zij statutair nastreven.

De klacht werd op 11 oktober 2000 ingediend door :

a) het Centrum voor Gelijkheid van Kansen en voor Racismebestrijding:

Info: Centrum voor Racismebestrijding, Koningsstraat 138, 1000 Brussel, tel. 02 212 30 00, centrum@diversiteit.be, www.antiracisme.be.

b) de Liga voor Mensenrechten vzw:

Info: Liga voor Mensenrechten, J. Van Stopenberghestraat 2, 9000 Gent, tel. 09 223 07 38, info@mensenrechten.be, www.mensenrechten.be.

HET ARREST SAMENGEVAT

Waarom is het Hof van oordeel dat het Vlaams Blok een racistische partij is?

De antiracismewet van 1981 legt geenszins de dwingelandij van “het correct denken” op. Kritiek, zelfs hevige kritiek door eender welke groep of vereniging en nog meer door een politieke partij is en blijft mogelijk. Het publiek debat is een noodzakelijke en wezenlijke waarborg voor het correct functioneren van de democratische instellingen. Kritiek geven op de allochtone bevolking van het land is door de wet als dusdanig zeker niet verboden. De eventuele problemen veroorzaakt door zelfde deel van de bevolking mogen en moeten kunnen worden aangekaart. Ook objectief en redelijk te verantwoorden voorstellen teneinde te verhelpen aan deze eventuele problemen mogen ongetwijfeld nog steeds worden geformuleerd.

Aan de hand van tientallen tekstfragmenten uit publicaties van het Vlaams Blok toont het Hof van Beroep echter aan dat het Vlaams Blok bij het voeren van zijn propaganda op een **openlijke en systematische wijze** het zogenaamd ‘zondebokmechanisme’ hanteert. Voortdurend en volgens een vast patroon wordt het volgende beeld van de ‘vreemdelingen’ opgehangen:

- de vreemdelingen zijn misdadigers en verantwoordelijk voor het gevoel van onveiligheid bij de eigen bevolking,
- de vreemdelingen zijn broodrovers en verantwoordelijk voor de werkloosheid bij de eigen bevolking,
- de vreemdelingen zijn profiteurs van de sociale voorzieningen op kosten van de hardwerkende eigen bevolking,
- de vreemdelingen zijn bevoordeeld door de multiculturele maatschappij, die gepromoot wordt door de klassieke partijen, en dit ten nadele van de eigen bevolking, die door eenzelfde klassieke partijen in de kou wordt gelaten,
- de vreemdelingen zijn door hun cultuur, godsdienst en gewoontes fanatiekelingen die niet geïntegreerd kunnen worden;
- de vreemdelingen vormen een bedreiging voor de eigenheid en de cultuur van het eigen volk.

Meer concreet betekent dit dat men bijvoorbeeld wel kan zeggen dat er verhoudingsgewijs meer straatcriminaliteit is bij Marokkaanse jongeren en dat dit probleem moet opgelost worden. Maar men kan echter niet blijven herhalen dat alle Marokkanen dieven zijn.

Want door systematische overdrijvingen, onwaarheden, denigrerend of spottend taalgebruik tracht men een zodanig slecht beeld op te hangen van een vreemde bevolkingsgroep dat anderen een diepe afkeer van hen krijgen. Deze diepe afkeer kan leiden tot haatgevoelens waarbij men mensen niet langer op basis van hun eigen ge-

drag gaat beoordelen maar op basis van de (vreemde) groep waartoe ze zouden behoren. Deze haatgevoelens worden nog aangescherpt door de inlassing van talrijke spotprentjes en foto's, die een belachelijk (omwille van onder meer uiterlijk en kledij), negatief of bedreigend beeld van de 'vreemdelingen' geven, en door bepaalde teksten, die door hun woordkeuze en formulering een uitgesproken hatelijk karakter hebben.

Overigens is "haat" een schadelijke vorm van discriminatie, aangezien zij een fundamenteel mensenrecht aantast (te weten het recht op persoonlijke integriteit, het recht om niet te worden onderworpen aan vernederende handelingen, die de getroffene in zijn ogen of in de ogen van derden krenken of zijn menselijke waardigheid ernstig aantasten, het recht op een menswaardig bestaan).

Het onophoudelijk kloppen op dezelfde nagel (" *de vreemdelingen zijn verantwoordelijk voor de miserie van het eigen volk* ") heeft als uiteindelijk doel de bevolking warm maken voor de **terugkeer** van het allergrootste gedeelte van de allochtone bevolking naar hun landen van herkomst, ook van hen die werken en geen misdrijven begaan. Deze betrachting toont aan dat het niet zozeer de bedoeling is de 'vreemdelingencriminaliteit' en de 'vreemdelingenwerkloosheid' als dusdanig te bestrijden, maar wel deze elementen aan te grijpen om de bevolking aan te sporen tot haat: " *vreemdelingen passen niet in een Vlaams Vlaanderen*".

"Dit arrest is de logica zelf. Welk ander vonnis had de rechter kunnen vellen? Dit arrest stelt gewoon de realiteit vast: dat het Blok racistische standpunten verspreidt."

Béatrice Delvaux,
hoofdredactrice *Le Soir* (in *De Morgen*, 24 april 2004)

Deze doelstelling blijkt nog duidelijker uit het pleidooi voor tal van maatregelen, die de werkloosheid bij de geveiseerde bevolkingsgroepen nog moeten verhogen. In dezelfde geest wordt eveneens gepleit voor allerlei maatregelen, die de integratie van de vreemdelingen bemoeilijken terwijl in de gevoerde haatcampagne het gebrek aan integratie van de vreemdelingen telkens opnieuw wordt aangehaald;

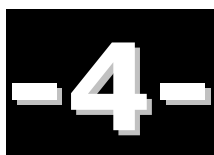
De keuze " *assimileren of terugkeren* ", waarbij " *assimileren* " betekent dat men zich volledig moet aanpassen " *aan onze manier van leven, aan onze waarden en normen, aan onze taal en cultuur* ", is dan ook niet meer dan een bedrieglijke slogan aangezien het Vlaams Blok zoveel discriminerende maatregelen voorstelt dat vreemdelingen zich onmogelijk kunnen integreren.

Deze slogan is, net zoals het 70-punten plan in zijn geheel, enkel de uitdrukking van de racistische onverdraagzaamheid van het Vlaams Blok, die onvereenigbaar is met de waarden van een democratische, vrije en pluralistische samenleving.

Enkele tekstfragmenten als voorbeeld:

- " *Wij zijn een volk. En wij willen een volk blijven. Geen smeltkroes, geen allegaartje, geen vuilbakgemeenschap.*" (Antwerps Nieuws, 1996, 1 ste kwartaal)
- " *Merkwaardig toch, dat net de vertegenwoordigers van de bevolkingsgroep met de hoogste criminaliteitsgraad van Antwerpen per se politieagent moet worden. Wellicht krijgen alle brandstichters binnenkort een uitnodiging om brandweerman te worden? En alle pedofielen een betrekking in het stadsonderwijs?*" (Antwerps Nieuws, 1997, 2 de kwartaal)
- " *Verkrachten: is in een multiculturele samenleving de intiemste vorm van integratie. Door domme en ouderwetse Vlamingen onbegrepen vorm van interraciale fysieke communicatie.*" (vrij Vlaanderen, Sterk Europa, dec. 1997)
- " *Onder de titel "Op stap in de Leuvensestraat", met daaronder een spotprent die vreemdelingen zou moeten voorstellen (kroezelhaar, dikke lippen, brede neus), voorzien van baseballsticks en van pakken injectienaalden, met de legende 'straks gaan we shoppen in de Leuvensestraat'.*" (Vilvoords Nieuws, feb. 2000)
- " *Natuurlijk is een terugkeerbeleid mogelijk. Een groot deel van de vreemdelingen voelen zich nog altijd in de eerste plaats Turk of Marokkaan, ook al hebben ze een Belgisch paspoort. Ze blijven hier louter om economische redenen. Als men hier de geldkraan toedraait, zullen veel vreemdelingen naar hun land terugkeren.*" ('t Blok in Aalst, 2000, 4)

Bron: Centrum voor Racismebestrijding (www.antiracisme.be)

DE ADVOCaat

Jos Vander Velpen¹ over het belang van het arrest:

“Een overwinning van de grote democratische waarden”

Jos Vander Velpen is voorzitter van de Liga voor Mensenrechten en hun advocaat tijdens het Blok-proces.

Hij is ook de auteur van enkele uitstekende boeken over extreem-rechts in Europa, onder meer *‘Daar komen ze aangemarcheerd’* (Epo, 1992) en *‘Zwarte horizonten’* (Van Halewyck, 1995).

Vorig jaar verscheen van hem *‘En wat deed mijn eigen volk? Breendonk, een kroniek’* (Epo, 2003), het eerste omvattende boek over wat er zich tijdens Wereldoorlog II allemaal heeft afgespeeld in het Fort van Breendonk, een plek waarvan de naam klinkt als een doods-klok.

>> Linx+ biedt u 15% korting op dit boek (238 blz.). U betaalt dan slechts 17,00 €. Bestellen kan online via www.linxplus.be (Boekenservice), telefonisch op 02-289 01 70, of schriftelijk via de bon achteraan.

Jos Vander Velpen : Het is ongetwijfeld een buitengewoon belangrijke en historische uitspraak. Voor de eerste keer wordt de anti-racismewet gebruikt tegen een politiek relevante organisatie. Dat is heel belangrijk. Er was immers een grote rechtsongelijkheid. U moet weten dat de anti-racismewet in 1981 met consensus is aangenomen door alle democratische partijen. Er waren maar twee tegenstemmen (onder meer van Karel Dillen, toen het enige Blok-parlementslid, ms). Dat kan niet voldoende onderstreept. Maar het Blok bleef buiten schot.

Wat men ook vergeet: ik heb ooit de horizon gedaan van alle extreem-rechtse partijen in heel Europa, en er is geen enkele maar dan ook geen enkele andere partij die ook maar in de buurt komt van het Vlaams Blok op het vlak van zijn politieke programma. Ik beschouw het 70-puntenprogramma van het Blok als de allerbelangrijkste tekst die de partij ooit heeft gemaakt. Welnu, daarmee staat het Blok

in Europa op eenzame hoogte. Ik herhaal het, geen enkele andere extreem-rechtse partij in Europa heeft zo'n programma voor grote gedwongen terugkeer ontworpen. Dat 70-puntenprogramma is in 2002 eendrachtig afgekeurd door alle democratische partijen in de Vlaamse Raad.

« **De anti-racismewet wordt voor de eerste keer toegepast tegen een politieke actor die georganiseerd en professioneel racisme uitdraagt.** »

En nu wordt de anti-racismewet voor de eerste keer toegepast, niet tegen een kleine garnaal, niet tegen een dancinguitbater of zo, maar tegen politieke actoren die georganiseerd en professioneel racisme uitdragen.

Maar de betekenis van het arrest gaat verder dan de anti-racismewet. In het arrest wordt geregeld gewezen, niet pro forma maar ten gronde, op de democratische

¹ Interview door Raf Custers op www.indymedia.be

waarden van de samenleving. Onze democratische rechtsstaat is gebaseerd op de grote verdragen voor de rechten van de mensen die sinds de Tweede Wereldoorlog zijn gesloten. In dat opzicht is dit arrest geen overwinning voor de Liga voor de Mensenrechten of het Centrum voor Gelijkheid van Kansen: het is een overwinning van de grote democratische waarden en van de democratie in het algemeen.

Op korte termijn verwacht ik niet dat het grote electorale sporen zal achterlaten. Maar op langere termijn is het van enorm belang. Tegenover de antidemocratische partijen is het een heel belangrijke kwestie om de democratische grondwaarden te benadrukken en te versterken. In die zin overstijgt het arrest de antiracismewet.

Het is ook de verdienste van het arrest dat het een scheiding of een evenwicht aan geeft tussen bestrijding van racisme en vrijwaring van het openbare debat. Het hof zegt duidelijk dat de vrijheid van meningsuiting en vereniging gevrijwaard moeten worden. Maar dat sluit bestrijding van racisme niet uit.

« Dit is een arrest om in te kaderen. Het is stukken beter dan alle uitspraken in racismezaken in Nederland bij elkaar. »

Dit is een arrest om in te kaderen. Hier demonstreert de Belgische justitie haar onafhankelijkheid en haar competentie. Voor deze zaak heb ik alle rechtspraak over racisme gelezen van Nederland, Frankrijk, Italië en Duitsland. En er is heel veel van zulke rechtspraak. Maar ik ken er geen enkele die kan concurreren met dit arrest, op het vlak van de juridische motivatie, het gebruik van het hele Belgische en internationale wettelijke instrumentarium. Dit arrest is stukken beter dan alle uitspraken in racismezaken in Nederland bij elkaar. Daar zijn veel zaken gevoerd, onder andere tegen de Centruumpartij, maar bijna nooit zijn die inhoudelijk gestoffeerd.

Daarom zeg ik erbij, ook als voorzitter van de Liga van de Mensenrechten, dat ik ten zeerste verontrust ben door de aanval op het gerecht van Dewinter en co. Zoals Karel De Gucht het zei: men valt de instellingen aan. Zoals het blok in het verleden de VRT heeft aangevallen, of onafhankelijke journalisten, zo wordt nu de onafhankelijkheid van de magistratuur op een zeer botte manier aangevallen. Ze wordt ervan beschuldigd de marionet te zijn van het regime. Dat verontrust mij persoonlijk zeer sterk. En hoop dan ook dat de magistratuur op deze bijzonder zware betichtingen reageert.

Voor de veroordeling van racisme bestond altijd al een breed maatschappelijk draagvlak.

→ De wet op het racisme werd in 1981 *unaniem* in het parlement goedgekeurd (op twee extreemrechtse stemmen na).

→ In 1992 nam het Vlaams Parlement (toen nog Vlaamse Raad geheten) eveneens unaniem (op het Blok na) een resolutie aan die in zeer scherpe bewoordingen het 70-puntenplan als racistisch veroordeelt (zie illustratie):

“De Vlaamse Raad stelt vast dat sommige voorstellen ervan als oogmerk hebben de migranten in een apartheidsgroep af te zonderen en stapsgewijs uit het maatschappelijk leven te verbannen, op dezelfde wijze als van 1933 af in nazi-Duitsland de joodse medeburgers werden behandeld.”

HET ARREST

Tijdens de openbare terechtzitting van 21 april 2004 sprak de achtste kamer van het Hof van Beroep te Gent arrest uit.

Zo begint de 66 bladzijden tellende en door de persrechter vrijgegeven tekst van het arrest. Hieronder hernemen we de meest relevante passages, die handelen over de essentie: is het Vlaams Blok een racistische partij, dus een partij die de wet op het racisme overtreedt?

Omwille van de leesbaarheid en de toegankelijkheid van de tekst laten we de passages over procedurekwesties achterwege. Wie daarin geïnteresseerd is, kan het integrale arrest nalezen op www.antiracisme.be, de website van het Centrum voor Racismebestrijding, en www.mensenrechten.be, de website van de Liga voor Mensenrechten. Hieronder spitsen we ons toe op de grond van de zaak: het Vlaams Blok is een racistische partij, dit wil zeggen een partij die inbreuk pleegt op de wet op het racisme.

Daarover stelt het arrest het volgende:

1 / NOPENS HET KENNELIJK EN HERHAALDELIJK AANZETTEN TOT HAAT.

Uit de door de rechtstreeks dagende partijen overgelegde stukken blijkt ontegensprekelijk dat de politieke partij het Vlaams Blok bij het voeren van haar propaganda, zowel voor als hangende de geïncrimineerde periode, op openlijke en systematische wijze het zogenaamd ‘zondebokmechanisme’ hanteert.

Er wordt in de aldus naar het groot publiek toe gevoerde propaganda permanent een hatelijk beeld van de ‘vreemdelingen’ opgehangen, teneinde bij de bevolking (al dan niet latent reeds aanwezige) gevoelens van vreemdelingenhaat aan te wakkeren, te onderhouden en op de spits te drijven, met als achterliggende bedoeling het behalen van stemmen en, na een desgevallend overweldigend electoraal succes, de op het vlak van de ‘vreemdelingenpolitiek’ voorgestelde zeer verstrekkende discriminerende voorstellen ook in de praktijk te kunnen omzetten.

Het beeld dat aldus van de ‘vreemdelingen’ wordt opgehangen is dat:

- van de vreemdelingen als **misdadigers** verantwoordelijk voor het gevoel van onveiligheid bij de eigen bevolking ingevolge allerhande criminaliteit,
- van de vreemdelingen als **broodrovers** verantwoordelijk voor de werkloosheid bij de eigen bevolking,
- van de vreemdelingen als **profiteurs** van de sociale voorzieningen op kosten van de hardwerkende eigen bevolking,

- van de vreemdelingen als **bevoordeeld** door de multiculturele maatschappij, gepromoot door de klassieke partijen, ten nadele van de eigen bevolking, die door zelfde klassieke partijen in de kou wordt gelaten,
- en van de vreemdelingen als ingevolge hun cultuur, godsdienst en gewoontes **onintegreerbare fanatiekelingen**, die een bedreiging vormen voor de eigenheid en de cultuur van het eigen volk.

De door het Vlaams Blok hierbij aangebrachte feiten, cijfermatige gegevens en statistisch materiaal strekken er duidelijk niet toe de bevolking louter te informeren of op te komen tegen bepaalde wantoestanden, hetgeen uiteraard is toegelaten, doch wel degelijk, gelet op de systematische en eenzijdige wijze waarop deze gegevens worden aangebracht en op de daarbij gehanteerde slogantaal of sarcasme, **de bevolking aan te zetten tot vreemdelingenhaat** en deze ook warm te maken voor de voorgestelde discriminerende maatregelen.

Twee kamelen getooid met de slogans "Stemrecht voor vreemdelingen? Dat nooit!" en "Is dit nu burgemeester in het jaar 2005" vergezeld de Vlaams Blok-delegatie en zetten er het verzet van het Vlaams Blok tegen het vreemdelingenstemrecht kracht bij.

tig tegen de toekenning van het vreemdelingenstemrecht. Voor het Vlaams Blok moet het stemrecht gekoppeld blijven aan de nationaliteitsvoorwaarde. Iedereen weet dat het overgrote deel van de Vlamingen zich verzet tegen het vreemdelingenstemrecht. Het laatste woord hoort dan ook bij u, bij de burger en niet bij één of andere selecte kring politici. Daarom eist het Vlaams Blok een referendum over het vreemdelingenstemrecht.

Het door racisme en xenofobie ingegeven karakter van de verspreide publicaties wordt voorts nog aangescherpt door de inlassing van talrijke **spotprentjes en foto's**, er toe strekkende een belachelijk (omwille van onder meer uiterlijk en kledij), negatief of bedreigend beeld van de 'vreemdelingen' te geven, alsmede door bepaalde **teksten**, die, mede ingevolge de woordkeuze en formulering, een ten aanzien van de 'vreemdelingen' uitgesproken hatelijk karakter hebben.

Deze hatelijke beeldvorming van de 'vreemdelingen' is ook een permanent gegeven in de door het Vlaams Blok gevoerde propaganda. Het beeld wordt daadwerkelijk ingehamerd bij de bevolking. In bepaalde krantjes wordt daar haast op ieder blad en/of zelfs meerdere malen per blad opnieuw op teruggekomen.

De **geviseerde 'vreemdelingen'** zijn, afgezien van de illegalen en de Afrikanen in het algemeen, de overgrote groep van de allochtone bevolking van het land, namelijk de zogenaamde 'gastarbeiders', meer bepaald de Noord-Afrikanen en de Turken, zowel van de eerste, de tweede als de derde generatie, zonder onderscheid naar hun verblijfstatuut en ongeacht zelfs de desgevallend inmiddels door hen verworven Belgische nationaliteit.

Teneinde te verhelpen aan al de aldus voorgehouden aan de vreemdelingen toe te schrijven miserie van het eigen volk, worden door de politieke partij het Vlaams Blok diverse **discriminerende maatregelen** voorgesteld, welke allen een gemeenschappelijk einddoel hebben, namelijk de terugkeer naar de landen van herkomst van het allergrootste gedeelte van de allochtone bevolking. Nopens de aldus door het Vlaams Blok geformuleerde voorstellen en de evolutie in het programma zal verder worden ingegaan.

DE BEWIJZEN

Thans wordt het systematisch ophangen van een hatelijk beeld van de 'vreemdelingen' verder besproken.

Alle teksten die hier op wijzen kunnen uiteraard niet worden aangehaald. De hiernavolgende *ten exemplatieve titel aangehaalde* en van de politieke partij het Vlaams Blok en haar geleidingen uitgaande teksten, welke maar een greep zijn uit talrijke andere teksten met een zelfde draagwijdte, kaderen allen in de systematisch tegen de 'vreemdelingen' gevoerde haatcampagne en dienen dan ook in dit kader te worden gelezen. Ze zijn evenwel van aard het hierboven uiteengezette afdoend te illustreren.

Worden aldus aangehaald:

stavingstuk 4 van de rechtstreeks dagende partijen: het blad "Antwerps Nieuws", 1996, eerste kwartaal:

uittreksels:

- onder de titel "Borgerhout, vakantieoord voor Marokkaanse bendes?":

"Wij zijn een volk. En wij willen een volk blijven. Geen smeltkroes, geen allegaartje, geen vuilbakgemeenschap. Vlaanderen was en is een gastvrij land. Waar in de loop der eeuwen reeds ontelbaren een nieuwe thuis hebben gevonden, en door de Vlamingen werden aanvaard. In de loop van dezelfde geschiedenis echter hebben de Vlamingen ook al degenen buitengesmeten die ons bezetten, beroofden of zelfs maar bedreigden. Zijn wij dan vandaag zo anders, omdat wij vragen dat enkel zij die onze wetten en onze cultuur willen respecteren een kans zouden krijgen om Vlaming te worden? Zijn wij zo anders omdat wij afwijzend reageren op de massale Noordafrikaanse invasie van mensen die onze cultuur ondergeschikt achten aan hun godsdienstvisie? Die onze wetten volkomen minachten, omdat zij niet met bruto geweld worden afgedwongen?"

- onder de titel "Antwerpse Criminaliteitscijfers 1995, Opnieuw een stijging van 5%":

"Volgens de officiële cijfers stagneert de vreemdelingencriminaliteit rond de veertig procent. Cijfers over de criminele daden van ondertussen Belg geworden vreemdelingen ontbreken echter. Als men de criminaliteit van de 'nieuwe Belgen' bij die van de vreemdelingen zou rekenen komt men boven de 50%."

Bij deze tekst hoort een grafiek, welke de stijgende vreemdelingencriminaliteit dient te illustreren en waarbij de 'vreemdeling' telkens in stijgende grootte karikaturaal wordt afgebeeld als een fluitende en met fikse stap zich verplaatsende Maghrebijn, met bruine huid, zwart kroezelhaar, een haakse, dikke neus en dikke rode lippen, gekleed in een gestreepte djellabah, met een rode fez op het hoofd en een roverszak op de rug.

becommentariëring door het Hof:

- Het eerste uittreksel werd weerhouden omwille van onder meer **woordkeuze en taalgebruik**. Door de aanwezigheid van de vreemdelingen zou onze maatschappij een "smeltkroes, een "allegaartje", een "vuilbakgemeenschap" dreigen te worden. Deze aanwezigheid wordt voorts gelijkgesteld met een "invasie". De Noord-Afrikaanse herkomst van de geviseerde vreemdelingen wordt hierbij uitdrukkelijk vermeld, terwijl de

tot deze bevolkingsgroep behorende mensen, zonder enig onderscheid, worden afgeschilderd als mensen die slechts bereid zijn onze wetten na te leven, zo zulks met bruto geweld wordt afgedwongen.

- Het tweede uittreksel werd weerhouden niet alleen omdat het een voorbeeld is van het permanent opnieuw aanklaarten van de 'vreemdelingencriminaliteit', doch ook omdat het uiting geeft aan het feit dat nationaliteit als dusdanig niet het door het Vlaams Blok weerhouden criterium is. Ook de criminaliteit van de "nieuwe Belgen" zou bij de vreemdelingencriminaliteit moeten gerekend worden. De grafiek en de bijbehorende **spotprent** wijzen hier eveneens op. De 'vreemdelingencriminaliteit' wordt gelinkt aan de persoon van de Maghrebijn, die hierbij met duidelijk raciale trekken en kledij wordt afgebeeld.

stavingstuk 6 van de rechtstreeks dagende partijen: het blad "Antwerps Nieuws, 1996, herfst:

uittreksels:

- voorpagina onder de titel "Antwerpen bezette stad Vlaams Blok in het verzet":

Een op vijf van de Antwerpse werklozen en één op drie van de bijstandgenieters zijn niet-Europeaanen. Voor wat de Antwerpse criminaliteitscijfers betreft, stellen we vast dat 40% van de gevatte daders vreemdelingen zijn. Het Vlaams Blok wil Antwerpen teruggeven aan de Antwerpenaren. De Sinjoren moeten zich opnieuw thuis voelen in hun eigen stad, in hun eigen wijk, in hun eigen straat.

Alleen via het voeren van een 'eigen volk eerst'-beleid kunnen de belangen van de Antwerpenaren gevrijwaard worden. ...

Opnieuw zullen vele honderden miljoenen – ditmaal via het sociaal impulsfonds – besteed worden aan de zogenaamde integratie van vreemdelingen.

Het Vlaams Blok is en blijft voorstander van de begeleide terugkeer van de meerderheid der niet-Europese vreemdelingen naar hun landen van herkomst."

- onder de titel "Het vreemdelingenprobleem in Antwerpen":

"Het aantal vreemdelingen in Antwerpen neemt toe. De overlast ook. Zoveel is duidelijk. ... Het is overduidelijk dat het in deze stad gevoerde beleid tegen de zogenaamde 'kansarmoede' (lees 'voor de vreemdelingenintegratie') de eigen Antwerpse bevolking schromelijk te kort doet.

De cijfers op een rij. ... Van dit aantal samengesteld uit 153 nationaliteiten, vormen de Marokkanen met 36% de grootste groep, gevolgd door de Turken met 12% en de Nederlanders met 10%. ...

Vreemdelingen-criminaliteit: het grote taboe. ... In 1994 waren 40% van de gevatte daders vreemdelingen, 38% in 1995. Voor wat de diefstallen met geweld betreft, swingen de cijfers helemaal de pan uit: 54% van de gevatte daders zijn vreemdelingen. ...

OCMW: veel is niet genoeg. Van de volledig uitkeringsgerechtigde werklozen in deze stad was vorig jaar 19% vreemdeling, terwijl 30% van de bijstandgenieters buitenlander was. ...

Onderwijs: eigenheid komt in het gedrang. ... De vreemdelingen vertegenwoordigen hier 32% van de leerlingen (hiervan zijn 18% Marokkanen, 6% Turken en 8% anderen)."

- onder de titel “Immigratie: De Oplossingen.”:

“Immigratiestop. ... Ook de verdoken inwijking door middel van de gezinshereniging ... moet onmogelijk worden gemaakt.

Werk voor eigen volk eerst. ... dient de nationaliteitsvoorwaarde behouden te blijven. Voor de tijdelijk en contractueel tewerkgestelden, zonder ambtenarenstatuut, dient dezelfde voorwaarde gesteld te worden.

Sociale huisvesting voor eigen volk eerst. Bij de toekenning van sociale woningen en appartementen dient voorrang gegeven te worden aan behoeftige gezinnen en personen van ons eigen volk.

Gescheiden onderwijs. ... Het Vlaams Blok pleit voor de oprichting van een apart onderwijsnet voor islamitische vreemdelingen. Via dit apart onderwijsnet moeten de vreemdelingen van de 2de en 3de generatie voorbereid worden op de begeleide terugkeer naar hun landen van herkomst.

Onze wijken heroveren. Het Vlaams Blok opteert voor een heroveringstrategie teneinde de verdringing van de eigenlijke bewoners door de niet-Europese vreemdelingen een halt toe te roepen.

De islamisering tegengaan. De toenemende islamisering van onze wijken dient te worden afgeremd door het effectief uitvoeren van een moskeestop. Het overgrote aantal moskeeën, koranscholen en islamitische centra dient vervangen te worden door een tijdelijke centrale moskee en/of islamitisch ontmoetingscentrum aan de rand van de stad.”

- onder de titel “Eindelijk de waarheid over het vreemdelingenprobleem!”:

“In ‘Immigratie: de tijdbom tikt!’ leest u eindelijk de waarheid over het vreemdelingenprobleem. Geen enkel taboe blijft overeen. In dit boek vindt u tevens het geactualiseerde 70-puntenplan van het Vlaams Blok dat aantoonst dat de begeleide terugkeer van de meerderheid der niet-Europese vreemdelingen geen utopie is, maar een concreet en realistisch alternatief voor het falende integratiebeleid.”

- onder de titel “Vrije Tribune”:

“De steeds toenemende aanwezigheid van Marokkanen en Turken heeft onze wijk grondig veranderd, maar zeker niet ten goede. De straten zijn vuil, de Vlaamse winkels hebben moeten sluiten, de mensen voelen zich niet meer veilig, verkrotte huizen worden verhuurd aan illegalen die dan in de wijk komen stelen en roven.”

becommentariëring door het Hof:

Vooreerst wijzen de onderscheiden aangehaalde uittreksels er op hoe in een uitgave van kwestieus blad in vijf afzonderlijke artikelen telkens opnieuw wordt teruggekomen op de ‘vreemdelingenproblematiek’.

- Het eerste uittreksel is typisch omwille van **woordkeuze en taalgebruik**. Omwille van de aanwezigheid van de vreemdelingen wordt Antwerpen beschouwd als een “bezette stad”, die in het “verzet” dient te gaan. Hierop worden zowel de ‘vreemdelingen-criminaliteit’ als de ‘vreemdelingen-werkloosheid’ aangekaart om, na gewezen te hebben op de kost van de integratie, de ultieme remedie te bepleiten, namelijk “de begeleide terugkeer van de meerderheid der niet-Europese vreemdelingen naar hun landen van herkomst”, met andere woorden ook

van de vreemdelingen, die geen misdrijven plegen en wel werken.

- In het tweede uittreksel wordt, na er op gewezen te hebben dat de Marokkanen en de Turken het grootste percentage aan vreemdelingen vertegenwoordigen, nogmaals teruggekomen op de 'vreemdelingencriminaliteit' en de 'vreemdelingen-werkloosheid'. Vervolgens wordt er op gewezen dat door de grote aanwezigheid van Turken en Marokkanen in het onderwijs onze "eigenheid" in het gedrang zou komen.
- In het derde uittreksel worden de door het Vlaams Blok voorgestelde **discriminerende voorstellen** naar het groot publiek toe bepleit.
- In het vierde uittreksel wordt het **70-punten plan** naar het groot publiek toe bepleit, waarbij de "begeleide terugkeer van de meerderheid der niet-Europese vreemdelingen" wordt voorgesteld niet als een utopie, maar als "een concreet en realistisch alternatief voor het falende integratiebeleid".
- In het vijfde uittreksel wordt de toenemende aanwezigheid van Marokkanen en Turken gelinkt aan de **verloedering** van de stad en het gevoel van onveiligheid bij de bevolking.

stavingstuk 59 van de rechtstreeks dagende partijen: de brochure "Eigen volk eerst, Vlaams Blok, Reeds 20 jaar de stem van het volk", 1997:

uittreksel:

- vermeldende op de middelste pagina's onder de hoofding: "500.000 werklozen, waarom nog gastarbeiders?":

Links onder de titel: "Wist U dat..." o.m. het volgende:

"... er in België zo'n 400.000 vreemdelingen verblijven, die van buiten Europa komen?
... deze vreemdelingen ons jaarlijks 30 miljard aan werkloosheidsuitkeringen, 15 miljard aan kinderbijslag en 15 miljard aan gezondheidszorg kosten?
... deze vreemdelingen verantwoordelijk zijn voor 40 % van de misdaden?"

... deze vreemdelingen een bedreiging vormen voor onze culturele eigenheid?"

Rechts onder de titel: "Het Vlaams Blok is geen voorstander van de multiculturele samenleving. Het Vlaams Blok verdedigt het behoud van onze culturele eigenheid en identiteit. Daarom ook bepleit het Vlaams Blok de begeleide terugkeer van het merendeel der niet-Europese vreemdelingen", onder meer de hiernavolgende voorstellen:

"- de onmiddellijke terugkeer van illegale, criminele en werkloze vreemdelingen.

- Een waterdichte immigratiestop.

- Er moet een humaan maar kordaat terugkeerbeleid voor de andere vreemdelingen worden gevoerd.

- Werk en sociale woningen voor eigen volk eerst."

becommentariëring door het Hof:

- **Dit uittreksel is een klassiek voorbeeld van hoe het 'zondebokmechanisme' wordt gehanteerd.** Op het ene blad wordt gewezen op de kost (werkloosheidsuitkeringen en overige sociale voorzieningen) en het gevaar (criminaliteit en aantasting van de culturele eigenheid), welke de vreemdelingen vertegenwoordigen, terwijl op het andere blad de oplossingen worden voorgesteld, waaronder een algemene achteruitstelling van de vreemdelingen ten bate van de eigen bevolking op het vlak van het "werk en de sociale woningen" en een "kordaat terugkeerbeleid voor de andere vreemdelingen" (namelijk deze die wel werken en geen misdrijven begaan).

stavingstuk 7 van de rechtstreeks dagende partijen: het blad "Antwerps Nieuws", 1997, tweede trimester:

uittreksel:

- onder de titel "Burgemeester Leona Detiège: Vreemdelingen eerst!":

"... Mohamed, flik: bangelijk! ... Merkwaardig toch, dat net de vertegenwoordigers van de bevolkingsgroep met de hoogste criminaliteitsgraad van Antwerpen perse politieagent moet worden. Wellicht krijgen alle brandstichters binnenkort een uitnodiging om brandweerman te worden? En alle pedofielen een betrekking in het stadsonderwijs? Eén ding is zeker: als Mohammed ook 'flik' wordt, zal er meer dan één Antwerpenaar terecht een 'bangelijk' gevoel hebben..."

Ali en Yousouf: stadsambtenaren? ... Mohammed moet niet enkel de politie infiltreren, hij moet ook nog burgemeester kunnen worden. ...Terwijl er in deze stad meer dan 22.000 Vlaamse werklozen zijn wil de Antwerpse burgemeester dus het werk geven aan ... vreemdelingen."

becommentariëring door het Hof:

- Dit uittreksel wijst er op hoe de problematiek van het al dan niet aanvaarden van vreemdelingen binnen het politiekorps op een voor de vreemdelingen bijzonder hatelijke wijze wordt aangekaart. De **criminaliteit** wordt gelinkt aan voornamen zoals "Mohamed", "Ali" en "Yousouf". Dergelijke aanwerving wordt voorts gelijkgesteld met de aanwerving van "brandstichters" bij de brandweer en van "pedofielen" in het onderwijs. Iedere Antwerpenaar dient ook een "bangelijk" gevoel te hebben de dag dat "Mohammed" politieman wordt.

stavingstuk 132 van de rechtstreeks dagende partijen: het blad "Vrij Vlaanderen, Sterk Europa", 1997, december:

uittreksels:

- onder de titel "Aanvullende woordenverklaring sinds de rellen in Anderlecht":

"Verkrachten: is in een multiculturele samenleving de intiemste vorm van integratie. Door domme en ouderwetse Vlamingen onbegrepen vorm van interraciale fysieke communicatie (zie 'integratie').

Vreemdelingenwijken: waar andere wetten gelden dan in de rest van het land, waar de politie buiten moet blijven, waar brandweerlui vogelvrij zijn, waar drugs en prostitutie tot de vrijhandel behoren..."

becommentariëring door het Hof:

- De eerste definitie, waarbij integratie wordt geassocieerd aan verkrachting, is als bijzonder hatelijk te bestempelen.
- De tweede definitie wijst op de klassieke associatie door het Vlaams Blok van het geheel van de allochtone bevolking met allerlei vormen van **misdadigheid**.

stavingstuk 65 van de rechtstreeks dagende partijen: het blad "Het Vlaams Blok in Erpe-Mere", 1998, eerste kwartaal:

uittreksels:

- onder de titel "De Mislukking van het integratiesprookje":

"Na de eerste grote vreemdelingenrellen in Brussel (in 1991) werden vele miljarden belastinggeld geïnvesteerd in allerlei zogenaamde integratieprojecten en 'samenlevingscontracten'. In plaats van meer integratie, kregen we echter steeds meer vandalisme, meer criminaliteit en meer drugs. ... Alsof er nog niet genoeg geld verspild is geweest, wordt ervoor gepleit om nog eens een pak in de migrantengemeenschap te pompen. ... De tienduizenden Vlaamse werklozen en échte kansarmen – die niet plunderen, geen drugs verhandelen, geen leerkrachten molesteren en geen straatterreur organiseren – blijven ondertussen in de kou staan."

- onder de titel "Gevangenis":

"Ruim 40% van de gevangenisbevolking bestaat uit vreemdelingen. Bijna de helft van deze categorie zijn Turken en Noordafrikanen. Al deze vreemde gevangenen kosten ons 2,8 miljard per jaar."

becommentariëring door het Hof:

- Het eerste uittreksel is opnieuw een voorbeeld van het gehanteerd '**zondebokmechanisme**'. Na integratie te hebben geassocieerd aan "meer vandalisme, meer criminaliteit en meer drugs", wordt de grote kost, die de integratieprojecten zouden vertegenwoordigen, gesteld tegenover de toestand van de door de overheid in de kou gelaten "tienduizenden Vlaamse werklozen en échte kansarmen – die niet plunderen, geen drugs verhandelen, geen leerkrachten molesteren en geen straatterreur organiseren".
- In het tweede uittreksel wordt nogmaals teruggekomen op de '**vreemdelingencriminaliteit**', welke wordt gelinkt aan de Turken en Marokkanen.

stavingstuk 50 van de rechtstreeks dagende partijen: het tijdschrift "De vier torens", 1998, april-mei-juni:

uittreksel:

- onder de titel "Vreemdelingen Criminaliteit een duidelijk verband":
- onder de hoofding "Rijkswacht stopt drugdealer voorgoed": "Vrijdag 7 november '97 weigerde de Marokkaan Said Charki te stoppen toen de rijkswacht hem wilde oppakken voor drughandel. Met zijn peperdure BMW 325I reed deze 'kansarme allochtoon' op de rijkswachters in. ..."
- na de hoofding "Marokkanen bepotelen lerares" en de hoofding "Intifada in Zuid-West-Vlaanderen", de hoofding "De multiculturele nachtmerrie: feiten en fictie":

"Dit is slechts een greep uit de waslijst van misdaden en vandalenstreken van het afgelopen jaar. Een paar frappante voorbeelden die de pers haalden. Veel groter is het aantal misdaden dat niet de pers haalde of die slechts op een verdoezelde manier werden beschreven. Dat is de realiteit van vandaag, de realiteit van de meeste Vlaamse steden. ...

Iedereen die ogen heeft, ziet het. De massale immigratie van niet-Europese vreemdelingen vormt een steeds grotere bedreiging voor de toekomst van Europa. Honderdduizenden niet-Europese vreemdelingen overspoelen de Europese steden en gemeenten. De oorspronkelijke bewoners verlaten de wijken waar de vreemdelingen zich vestigen. De woningprijzen dalen en de buurt trekt nog meer vreemdelingen aan. Ganse wijken verloederen en verpauperen. Legale en illegale vreemdelingen raken verzeild in kleine en grote criminaliteit en vervoegen het leger van werklozen en bestaansminimumtrekkers.

Dit is de multiculturele samenleving die de wereldvreemde ideologen van de traditionele partijen ons willen opdringen. Dit multiculturalisme bedreigt de eigenheid en de identiteit van de Europese volkeren. De opgedrongen smeltkroes van volkeren, culturen, talen en waarden betekent het einde van onze beschaving. Als nationalistische partij vecht het Vlaams Blok voor het behoud van de culturele eigenheid en identiteit van ons volk. Het Vlaams Blok is derhalve geen voorstander van de multiculturele maatschappij. Dat is niet zo vanzelfsprekend."

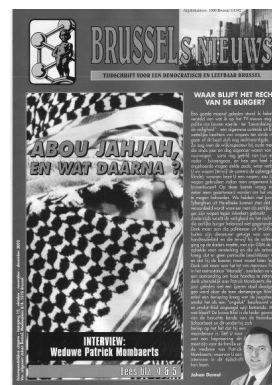
- onder de hoofding "Geen vrije meningsuiting voor nationalist":

"Het programma van het Vlaams Blok is duidelijk en biedt oplossingen voor een hele resem van samenlevingsproblemen. De begeleide terugkeer van de grote meerderheid der niet-Europese vreemdelingen, een harde aanpak van de criminaliteit en de drughandel, het stopzetten van gesjoemel en corruptie, de hervorming van het gerechtelijk apparaat. Het Vlaams Blok biedt pasklare oplossingen."

becommentariëring door het Hof:

Deze uittreksels illustreren best de gehanteerde slogantaal en sarcasme, welke de bevolking tot vreemdelingshaat dient aan te zetten.

- Een jeugdige misdadiger van Marokkaanse afkomst, welke, naar aanleiding van een tussenkomst van de Rijkswacht en zijn poging om op de rijkswachters in te rijden, door deze laatsten werd doodgeschoten, wordt hierbij sarcastisch voorgesteld als een "kansarme allochtoon" met zijn "peperdure BMW 325i".
- Titels zoals "Marokkanen bepotelen lerares", "Intifada in Zuid-West-Vlaanderen" en "De multiculturele nachtmerrie: feiten en fictie" of nog zinnen zoals "Honderdduizenden niet-Europese vreemdelingen overspoelen de Europese steden en gemeenten" en "De opgedrongen smeltkroes van volkeren, culturen, talen en waarden betekent het einde van onze beschaving" wijzen duidelijk op de aldus gehanteerde slogantaal.
- *In fine* worden de pasklare oplossingen van het Vlaams Blok vermeld, waaronder de "begeleide terugkeer van de grote meerderheid der niet-Europese vreemdelingen".

stavingstuk 79 van de rechtstreeks dagende partijen: het blad "t Blok in Aalst", 1998, herfst:

uittreksel:

- onder de titel "De vrouw in de islam":

"Het ethisch imago van de islamitische wereld houdt maar stand zolang men niet achter de façade kijkt of de getuigenis van een islamitische vrouw hoort...In de islam is de vrouw binnen het huwelijk totaal rechteloos. De koran voorziet uitdrukkelijk dat een man zijn vrouw mag slaan als hij vreest dat ze ongehoorzaam zou kunnen wordenDe islamitische man kan zijn vrouw verstoten door driemaal een rituele verstotingformule uit te spreken. Deze formaliteit kan in een minuut afgehandeld worden. ... Betwistingen over de kinderen zijn er ook niet: tot zeven jaar kunnen ze bij hun moeder blijven, daarna worden ze onherroepelijk eigendom van de vader. ... Een vrouw die verkrachting aangeeft wordt opgesloten in een cel zolang niet bewezen is dat ze zelf geen aanleiding tot die verkrachting heeft gegeven. ...

Niets kan de minachting voor de vrouw beter illustreren dan de besnijdenis. Anders dan bij mannen is de besnijdenis bij de vrouwen een blijvende sexuele vermindering: de clitoris wordt geheel of gedeeltelijk geamputeerd. Dit is de mildste vorm, de zogenaamde kleine besnijdenis. Bij de infibulatie of grote besnijdenis worden alle uitwendige geslachtsorga-

nen weggesneden en worden vervolgens de rauwe randen van de wonde dichtgenaaid waarbij slechts een kleine opening wordt gelaten om te urineren en te menstrueren. Dit alles gebeurt vaak in uiterst primitieve en onhygiënische omstandigheden.

De houding van de islam tegenover de vrouw toont duidelijk aan dat de Europese en islamitische wereld totaal verschillend zijn. We kunnen dan ook niet dulden dat onze samenleving door islamitische wetten en zeden wordt geïnfiltreerd. ...

Men mag in dit land het Vlaams Blok onbeperkt aanvallen en beschimpen, maar op de zeden en gewoonten van de 'allochtone medemens' – hoe barbaars ook – mag blijkbaar geen enkele vorm van kritiek geuit worden."

becommentariëring door het Hof:

- De toestand van de vrouw in de islam wordt hierbij duidelijk niet aangebracht om de bevolking te informeren of om op enigerlei wijze op te komen voor de toestand van de vrouwen in de islamwereld, doch wel enkel om het imago van de "allochtone medemens", zoals deze spottend wordt genoemd, als onethisch en barbaars te kunnen bestempelen en aldus bij te dragen tot de gevoerde haatcampagne.

stavingstuk 49 van de rechtstreeks dagende partijen: het blad "De Veuvechtter", 1999, tweede trimester:

uittreksel:

onder de titel "Hou stand, wij komen er aan!": "...

' Etnische zuivering' is al bezig' ...In Brussel merkt iedereen hoe steeds meer wijken van hun oorspronkelijke bevolking gezuiverd worden! De overheid werkt daar aan mee door onze wetten en reglementen in bepaalde wijken niet meer toe te passen en door vreemde gewoontes die tegen onze gevoelens indruisen, te gedogen (zoals het barbaars afslachten van schapen). Nadat de meeste van onze landgenoten uit die wijken gevlucht zijn, blijven nog enkel diegenen over die niet weg kunnen omdat ze er gewoonweg de middelen niet voor hebben. De zwaksten van ons volk worden in grote delen van onze stad dagdagelijks geterroriseerd, en zij moeten achter hun vergrendelde deuren machteloos toezien hoe hun wijk verloedert."

becommentariëring door het Hof:

- Opnieuw kan gewezen worden op de met titels zoals "Hou stand, wij komen er aan!" of nog "... ' Etnische zuivering' is al bezig'..." gehanteerde slogantaal. Inhoudelijk worden de als criminelen met vreemde en barbaarse gewoontes voorgestelde vreemdelingen geplaatst tegenover "de zwaksten van ons volk", die "dagdagelijks geterroriseerd" worden en achter "vergrendelde deuren machteloos (moeten) toezien hoe hun wijk verloedert".

stavingstuk 27 van de rechtstreeks dagende partijen: het blad "Brussels nieuws", 1999 september-oktober:

uittreksels:

- onder de titel "Inspectie bevestigt wat het Vlaams Blok al vele jaren zegt":

"In de eerste plaats moet er een halt worden toegeroepen aan de toevloed van vreemdelingen in de beide onderwijsnetten en moet deze maatregel gepaard gaan met de uitbouw van een onderwijsnet voor vreemdelingen ter voorbereiding van hun terugkeer naar hun landen van herkomst."

- onder de titel "De vreemdelingenoverrompeling, Na onze wijken, nu ook het parlement":

“Men kon het gemakkelijk zien aankomen. Nadat grote groepen vreemdelingen de voorbije tientallen jaren vele van onze wijken demografisch aan het overheersen zijn, is sinds 1995 ook het aandeel van de mensen van vreemde origine in onze politieke instellingen aan het toenemen. Even de feiten op een rijtje. In 1989 was van de 75 verkozenen in het Brussels parlement geen enkele van vreemde oorsprong. Met de verkiezingen van 1995 waren ze plots met vier. En nauwelijks vier jaar later, in 1995 zijn ze reeds met acht.

Als het aan dit tempo verdergaat, kunnen de ‘Brusselse’ parlementsliden van vreemde oorsprong in 2004 reeds met 16 zijn, in 2009 met 32, of met meer, en dat op 75... Op dat moment zullen zij in onze stad een onweerstaanbare politieke macht vormen. En dat alles ten gevolge van de waanzinnige immigratiepolitiek van de traditionele partijen, en de bereidwillige uitverkoop van onze nationaliteit door deze zelfde partijen. Wie onze toekomst en die van de kinderen niet ziet zitten in een zich steeds meer islamiserend Brussel, heeft daarentegen slechts één middel van verzet. Het noemt: Vlaams Blok.”

- onder de titel “De Brusselse regeerakkoorden”:

“... Integendeel: het is reeds zover gekomen dat er in Brussel vaak geen middelen meer zijn om de mensen van ons eigen volk te helpen.” met een bijbehorende spotprent, waarop vreemdelingen worden afgebeeld, die samentroepen voor een hut met de pancarte ‘Reisbureau’ en de affiche “België ... zijn doggeld ... zijn OCMW ... zijn kindergeld”

- onder de titel “Mustapha met penitentiair verlof”:

“Iedereen kent de welgevulde loopbaan van de kleine Mustapha die al vanaf zijn 12de levensjaar kan terugblikken op meer dan 150 (gekende) criminele feiten, waaronder de beroving en verkrachting van een 75-jarige vrouw. Waarschijnlijk om zijn reïntegratie in onze multiculturele samenleving te bevorderen, werd hem door de lakse overheid op 24 juli jongstleden een penitentiair verlof van 24 uren verleend ...”

becomentariëring door het Hof:

Hier opnieuw blijkt hoe in een editie zoveelmaal wordt teruggekomen op de ‘vreemdelingenproblematiek’.

- Het eerste uittreksel wijst er op hoe door het Vlaams Blok ten aanzien van het groot publiek wordt gepleit voor een afzonderlijk onderwijsnet voor vreemdelingen ter voorbereiding van hun terugkeer naar hun landen van herkomst.
- In het tweede uittreksel kan opnieuw het gebruik van slogantaal worden aangemerkt: “De vreemdelingen-overrompeling, Na onze wijken, nu ook het parlement”. Inhoudelijk wordt de omstandigheid dat in het Brussels Parlement een aantal democratisch verkozen personen van Belgische nationaliteit, maar van vreemde herkomst zetelen, gehekeld. Voorts wordt bij de bevolking de vrees aangewakkerd dat deze groep mettertijd een “onweerstaanbare politieke macht” zou gaan uitmaken. Als slot wordt de oplossing voor dit voorgehouden dreigend gevaar aangeboden: “Wie onze toekomst en die van de kinderen niet ziet zitten in een zich steeds meer islamiserend Brussel, heeft daarentegen slechts één middel van verzet. Het noemt: Vlaams Blok.”
- In het derde uittreksel wordt, in het kader van het ‘zondebokmechanisme’, opnieuw het voorgehouden bevoordelen van de vreemdelingen ten nadele van het eigen volk te berde gebracht. Een sarcastisch spotprentje ondersteunt de tekst.
- Het laatste uittreksel, waarbij de gehekelde lakse houding van de overheid inzake penitentiair verlof ten aanzien van een jonge vreemdeling, Mustapha genaamd, die bijzonder hatelijke daden had gepleegd, wordt gelinkt aan het opzet zijn “reïntegratie in onze multiculturele maatschappij” te bewerkstelligen, reveleert eveneens de wil van het Vlaams Blok haatgevoelens bij de bevolking te doen ontstaan.

stavingstuk 28 van de rechtstreeks dagende partijen: het blad "Brussels Nieuws", december 1999-januari 2000:

uittreksels:

voorpagina:

"We moeten echter de waarheid onder ogen durven zien. Die waarheid is dat Brussel stilaan aan het verworden is tot een stad waar de Brusselse Vlamingen verdwijnen, tot een stad die haar identiteit aan het verliezen is, tot een stad die verpaupert en waar de misdaad welig tiert, tot een stad tenslotte die langzaam maar zeker wordt ingepalmd door een mengelmoes van volkeren met een sterk Arabisch-islamitische inslag."

na een artikel onder de titel "De VLD bedriegt haar kiezers andermaal:

'Nieuwe Belgen' bij de vleet", een artikel onder de titel "Criminaliteit en de cultuur van de allochtonen": "Onmiddellijk werden de ouden koeien als sociaal-economische positie, woonomgeving, scholing, discriminatie en achterstelling van stal gehaald om als verklarende factoren te dienen voor de niet te ontkennen, proportioneel zeer hoge criminaliteitscijfers bij Marokkaanse jongeren. Frank Van Gemert zegt evenwel zeer duidelijk: als binnen een en dezelfde arme stadswijk tussen twee groepen jongeren een groot verschil bestaat wat betreft crimineel gedrag, dan volstaan ter verklaring sociaal-economische factoren niet en moet de factor cultuur in overweging genomen worden";

onder de titel "Vlaamse gemeenschapscommissie: het gat van 294 miljoen":

"... vele miljoenen voor de gemeenschapscentra, waarvan sommigen wel zalen verhuren voor besnijdenisfeesten van de islamitische gemeenschap, maar het ook nodig vinden een akkoord te sluiten om het Vlaams Blok niet langer tot hun lokalen toe te laten. ... Onze boodschap is dan ook simpel en duidelijk: besteed het geld aan diegenen waarvoor het bedoeld is: het eigen volk."

becommentariëring door het Hof:

Deze uittreksels tonen nogmaals aan hoe in een editie zoveel maal wordt teruggekomen op de 'vreemdelingenproblematiek'.

- In het eerste uittreksel wordt opnieuw slogantaal gebezigd om de 'vreemdelingenproblematiek' aan te kaarten. Brussel wordt er beschreven als een stad: "die verpaupert en waar de misdaad welig tiert, tot een stad tenslotte die langzaam maar zeker wordt ingepalmd door een mengelmoes van volkeren met een sterk Arabisch-islamitische inslag."
- In het tweede uittreksel worden de "hoge criminaliteitscijfers bij Marokkaanse jongeren" uitdrukkelijk gelinkt aan de factor "cultuur".
- In het derde uittreksel worden de financiële tussenkomsten van de overheid teneinde via gemeenschapscentra de integratie van de vreemdelingen te bewerkstelligen, welke tussenkomsten ten nadele van het eigen volk zouden plaats grijpen, gehegeld. Om het geheel als hatelijk bij het groot publiek te doen overkomen, wordt de link gelegd met "besnijdenisfeesten".

stavingstuk 62 van de rechtstreeks dagende partijen: het blad "Het Vilvoords Nieuws", 2000, februari:

uittreksels:

- hoofdtitel op de eerste pagina "Criminaliteit + 20%", met daaronder de foto van een kleurling, die geboeid door de politie wordt weggeleid;
- op de tweede bladzijde onder de titel "Op stap in de Leuvensestraat", met daaronder

een spotprent welke vreemdelingen zou dienen voor te stellen (kroezelhaar, dikke lippen, brede neus), voorzien van baseballsticks en van pakken injectie-naalden, met de legende 'straks gaan we shoppen in de Leuvensestraat', het hiernavolgend relaas van een onderhoud met handelaars en klanten in de Leuvensestraat: 'We konden toen snel de straat oversteken naar de bakker, zonder onze voordeur te sluiten. Een klant wachtte wel efkes, als ge dat nu doet is de halve winkel leeg. Maar toen liepen er niet zoveel kansarme jongeren rond.' ... Hij kent het verschil tussen immigranten: 'Mijn Spaanse schoon-zoon: een prachtkerel. Maar de rest!'

- op de derde bladzijde onder de titel "Van Holland naar Vilvoorde": "Islamieten, asielsezoekers en nu zelfs illegalen krijgen steeds meer, vaak meer dan de behoeftigen van bij ons. Het lijkt er ook steeds meer op dat hun diefstallen en geweldplegingen oogluikend worden toegelaten door het huidig beleid. Onze jeugd wordt in de scholen verplicht de islamcultuur aan te leren, maar een les over onze Europese en Vlaamse tradities is blijkbaar tijdverspilling."
- op de derde bladzijde onder de titel "Armen steeds armer": "... maar voor de behoeftigen van ons eigen volk hebben ze geen oog. Integendeel deze mensen krijgen minder dan ooit. Soms zelfs minder dan de eerste de beste Afrikaan die hier als 'politiek vluchteling' in Zaventem van het vliegtuig stapt."
- op de vierde en laatste bladzijde onder de titel "Bus 58": "Voor wie het geluk (?) heeft iedere dag hetzij bus 58 vanaf het station of bus 47 vanaf de wijk Kassei te nemen als pendelaar, weet het wel. 'Allochtone' jongeren die in Brussel franstalig onderwijs volgen, hebben een eigen woordenschat ontwikkeld. Ze gebruiken die wanneer ze betrappt worden bij het kerven met messen in de autobuszetels of andere baldadigheden ... Een echte verrijking van onze cultuur, die Nouveaux Belges!"
- Op zelfde bladzijde onder de titel "Drugs? Waar drugs?" de foto van een vreemdeling die zich inspuit, terwijl in de tekst de omgeving van de "Moskee" als verdacht wordt aangemerkt.

becommentariëring door het Hof:

Deze uittreksels tonen aan dat ook anno 2000 door het Vlaams Blok nog steeds onop-houdelijk op de 'vreemdelingenproblematiek' wordt teruggekomen.

- In het eerste uittreksel wordt, zoals klassiek voor het Vlaams Blok, de link gelegd tus-sen criminaliteit en vreemdelingen.
- In het tweede uittreksel worden de jonge vreemdelingen, die zich aan criminaliteit overgeven, sarcastisch omschreven als "kansarme jongeren". Een bijbehorende spotprent, waarbij de vreemdelingen met duidelijk raciale trekken worden afgebeeld, komt de tekst kracht bijzetten.
- In het derde uittreksel wordt, nog steeds om haatgevoelens bij de bevolking te doen ontstaan, de voorgehouden achterstelling gehekelde van de behoeftigen van de eigen bevolking ten voordele van de "islamieten, asielsezoekers en nu zelfs illegalen", waar-van de overheid zelfs de "diefstallen en geweldplegingen oogluikend" zou toestaan.

- In het vierde uittreksel wordt met dezelfde bedoeling onder de titel “Armen steeds armer” opnieuw slogantaal gehanteerd. De armen van bij ons zouden minder krijgen “dan de eerste de beste Afrikaan die hier als ‘politiek vluchteling’ in Zaventem van het vliegtuig stapt.”
- In het vijfde uittreksel wordt het taalgebruik van de ‘allochtone’ jongeren (waarmede jongeren van vreemde herkomst, doch van Belgische nationaliteit worden bedoeld), die met messen in de autobuszetels zouden kerven of andere baldadigheden zouden plegen, gehekeld. Het geheel wordt sarcastisch afgesloten met de zin: “Een echte verrijking van onze cultuur, die Nouveaux Belges!”
- In een laatste uittreksel wordt de link gelegd tussen de handel en het gebruik van verdovende middelen en de vreemdelingen.

stavingstuk 55 van de rechtstreeks dagende partijen: het blad “Den Brigand”, 2000:

uittreksels:

- vermeldende op de derde pagina onder de titel: “Vreemdelingen: Aanpassen of terugkeren” in de kolom links:
“Het aantal vreemdelingen neemt in ons land alsmaar toe. De wrevel bij de bevolking omtrent de overlast die hiervan het gevolg is, is dan ook terecht. De vreemdelingencriminaliteit stijgt, vele niet-Europese migranten weigeren zich aan te passen, de getto-vorming grijpt om zich heen. De Vlamingen voelen zich langzaam maar zeker tweederangsburgers in hun eigen land.”
- en verder onder de titel: “De overlast wegnemen – recht en orde herstellen:
Vooral in de getto-wijken van onze grootsteden loopt de situatie volledig uit de hand. De zeldzaam overgebleven Vlamingen leveren er een verbeterde strijd voor het behoud van hun identiteit en culturele eigenheid. De overheid beschouwt de volkwijken van onze grootsteden als vuilbakken en getto-wijken die aan hun lot overgelaten worden”,
- om in de kolom rechts te vermelden onder de titel “Baas in eigen land” onder meer, na de hoofdingen “Feitelijk herstel van immigratie-stop” en “Gedwongen terugkeer van illegalen en criminelen”, onder de hoofding “Kiezen tussen aanpassen of terugkeren”:
“De vreemdelingen die op een wettelijke manier in ons land verblijven, moeten voor de keuze geplaatst worden: aanpassen of terugkeren. Aanpassen betekent dat men onze waarden en normen overneemt, dat men zich ondergeschikt maakt aan onze rechtsregels, dat men onze manier van leven tot de zijne maakt. Wie zich niet wil aanpassen, moet aangespoord worden om naar zijn land terug te keren”
- en verder onder de hoofding “Een eigen volk eerst-beleid”:
“Het aanzuigefect van ons sociaal-zekerheidssysteem mag niet onderschat worden. Het is daarom ook noodzakelijk om een politiek van werk, sociale zekerheid en sociale huisvesting voor eigen volk eerst in te voeren.”

becommentariëring door het Hof:

- Dit stuk is wat de aangewende techniek betreft best vergelijkbaar met het hierboven besproken van 1997 daterend stavingstuk 59.
- Wat de voorgestelde maatregelen betreft dient er op gewezen te worden dat de vreemdeling, die onze manier van leven niet tot de zijne maakt, dient terug te keren naar zijn land van herkomst.

stavingstuk 17 van de rechtstreeks dagende partijen: het blad “Blok voor Blok”, 2000, april, vermeldt dezelfde tekst als deze vermeld onder het stavingstuk 55, alsmede:

uittreksel:

- onder de titel “Onze gemeente verdient beter”:

“Om de toekomst van ons land, maar vooral van onze kinderen, veilig te stellen is het levensnoodzakelijk ons hiertegen te verzetten. Door onze tegenstanders worden wij daarom verweten fascist en racist te zijn. Dit is natuurlijk belachelijk. Waar wij voor staan heeft daar niets mee te maken, maar is gewoon een gewettigde vorm van zelfverdediging. Dit vreemdelingenprobleem is zeker niet het enige knelpunt waarover het Vlaams Blok iets zinnigs te vertellen heeft, maar voor ons is dit onderwerp zo dringend en belangrijk dat we er niet dikwijls genoeg kunnen op terugkeren.”

becommentariëring door het Hof:

- Dit uittreksel werd door het Hof aangehaald wegens het klassiek gebruik van slogantaal, waarbij de ‘vreemdelingenproblematiek’ opnieuw wordt uitgebuit om een gevoel van onveiligheid bij de bevolking te doen ontstaan. Er is sprake van het veilig stellen van de toekomst der kinderen, van een levensnoodzakelijk verzet en van een gewettigde vorm van zelfverdediging. Op het onderwerp zou tenslotte niet dikwijls genoeg kunnen worden teruggekeerd.

stavingstuk 81 van de rechtstreeks dagende partijen: het blad “’t Blok in Aalst”, 2000, nr. 4:

uittreksel:

- onder de titel: “Wie zich niet wil aanpassen, kan beter terug vertrekken”:

“Veel vreemdelingen leven hier ook erg sober, maar sturen het geld door naar Turkije of Marokko, waar ze dan grote eigendommen hebben en de grote mijnheer zijn. De Turken en Marokkanen zouden ook meer aandacht moeten hebben voor de opvoeding van hun kinderen. Nu laten ze hun kinderen rondhangen op straat. De jongeren zitten in een bende, waar dure auto’s, kleren en geld statussymbolen zijn. De stap naar criminaliteit is dan klein. Dat zijn de kansarmen met de BMW’s en de GSM’s. Hoe kan men die jongens op het rechte pad brengen, als ze in een weekend meer verdienen dan mensen die een maand gaan werken?...

Natuurlijk is een terugkeerbeleid mogelijk. Een groot deel van de vreemdelingen voelen zich nog altijd in de eerste plaats Turk of Marokkaan, ook al hebben ze een Belgisch paspoort. Ze blijven hier louter om economische redenen. Als men hier de geldkraan toedraait, of een terugkeer aantrekkelijk maakt, zullen veel vreemdelingen naar hun land terugkeren.”

becommentariëring door het Hof:

- Deze tekst afkomstig van een Turkse candidate van het Vlaams Blok is ook als bijzonder hatelijk en sarcastisch ten aanzien van de Turken en Marokkanen te aanzien. De Turken en Marokkanen, die hier sober leven, zouden in hun landen van herkomst,

alwaar zij "de grote mijnheer" zijn, grote eigendommen bezitten. Hun kinderen zouden verzeilen in de criminaliteit. Het zijn de "kansarme jongeren met de BMW's en de GSM's", die op een weekend meer verdienen dan mensen die een maand werken. Voorts zou het volstaan de geldkraan toe te draaien opdat deze vreemdelingen, ongeacht of ze inmiddels Belg zijn geworden, zouden terugkeren naar hun landen van herkomst. Met andere woorden enkel een financieel profitaat weerhoudt hen alhier.

stavingstuk 53 van de rechtstreeks dagende partijen: het blad "De Vlaams-Nationalist", 2000, mei:

uittreksel:

- onder de titel "Editoriaal":
"En dan hebben we het nog niet over het gat dat het OCMW jaarlijks in de stadsbegroting slaat, zo'n 530 miljoen. Geld waarvan bovendien een te groot gedeelte ten goede komt aan mensen die met onze stad niets te maken hebben. ...
En dan is er nog de manier waarop sociale woningen worden toegewezen. Het vreemd volk, bijgestaan door maatschappelijke assistenten en integratiewerkers, wordt in de watten gelegd en het eigen volk kan zijn plan trekken en opdraaien voor zijn eigen miserie. Hierbij speelt het OCMW onder één hoed met de Sociale Huisvestingsmaatschappij, waarbij men het presteert om voorrang te geven aan de vreemdelingen terwijl er momenteel een wachtlijst is van zowat 1.400 aanvragen voor een sociale woning.
Ook wordt veel geld uit het Sociaal Impulsfonds gebruikt om buurten te renoveren en herin te richten voor multiculturele projecten, terwijl er zogenaamd weinig "financiële ruimte" is om iets te doen tegen de steeds groeiende armoede onder de eigen Leuvenaars. ...
Op 8 oktober krijgt de Leuenaar de kans om af te rekenen met de bedriegers van ons eigen volk."

becommentariëring door het Hof:

- Opnieuw wordt gebruik gemaakt van slogantaal teneinde de voorgehouden achterstelling door de overheid van het eigen volk kracht bij te zetten en zodoende bij de bevolking haatgevoelens ten aanzien van de vreemdelingen te doen ontstaan. Aldus kan inzonderheid de zin worden aangehaald: "Het vreemd volk, bijgestaan door maatschappelijke assistenten en integratiewerkers, wordt in de watten gelegd en het eigen volk kan zijn plan trekken en opdraaien voor zijn eigen miserie."

stavingstuk 90 van de rechtstreeks dagende partijen: het blad "t Kapblok", 2000, juni:

uittreksel:

- onder de titel "De multiculturele toekomst van Bugenhout":

"... Het gaat inderdaad slecht met Mechelen. Dat één op de twee Mechelaars 's avonds de deur niet meer uit durft verwondert mij niet echt. De basis van het probleem is de aanwezigheid van een grote groep ontwortelde vreemdelingen. In Mechelen officieel 9%, maar daarbij zijn natuurlijk niet de genaturaliseerde 'nieuwe Belgen' gerekend. De criminaliteit waar de mensen het meeste last van hebben situeert zich vooral in die groep. Wie wel eens in Mechelen komt, kan er trouwens niet naast kijken: op alle hoeken van de straat staan groepjes allochtone jongeren de mensen uit te dagen. Niet allemaal criminelen uiteraard, maar ze gedragen zich wel bijzonder arrogant. Kijk hen niet recht in de

ogen want dan heb je gegarandeerd problemen. Het spreekt vanzelf dat onze mensen zich dan niet meer veilig voelen. Zo ver is het gekomen: de Mechelaars zijn niet langer baas in hun eigen stad. ...

Uiteraard worden er nog meer criminele feiten gepleegd in de échte grootsteden. Het zou nogal erg zijn. Het grote verschil met Antwerpen en met veel andere steden is dat de massale aanwezigheid van Noordafrikaanse en Turkse vreemdelingen in Mechelen meer opvalt. In de grootsteden kan men de getto's nog ontwijken en zijn er buurten die helemaal niet aangetast zijn door de toevloed van vreemdelingen. Maar de binnenstad van Mechelen is vrij klein en is – samen met een aantal sociale woonblokken aan de rand – verworpen tot één groot vreemdelingengetto. Dit geeft de Mechelaar meer nog dan de Antwerpenaar het gevoel in een ander land te leven. Vooral voor de oudere Mechelaars, die hun stad nog hebben gekend als een bruisende en dynamische centrumstad is dit niet te verdragen. ...

De meeste mensen beseffen spijtig genoeg pas wat het betekent onder constante terreur te leven als het te laat is. ... Wel, kom dan eens een avondje stappen in Mechelen – liefst in het gezelschap van uw pitbull – en geef uw ogen goed de kost. Als wat u ziet, is wat u ook wil in Buggenhout, stem dan in oktober voor één van de andere partijen. Dewelke maakt niet uit, op dat vlak staan ze allemaal voor hetzelfde. Wil u dat niet, stem dan voor het Vlaams Blok. Zo simpel is dat."

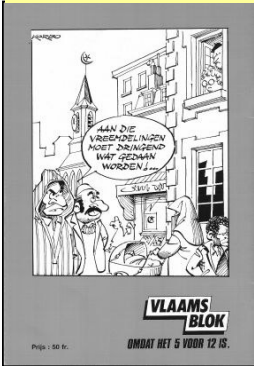
becommentariëring door het Hof:

- Ook in dit uittreksel wordt, mede met gebruik van slogantaal, het onveiligheidsgevoel bij de bevolking uitgebuit om haatgevoelens ten aanzien van de vreemdelingen, inzonderheid de Turken en de Marokkanen, ongeacht of ze inmiddels Belg zijn geworden, te doen ontstaan. Zo men de allochtone jongeren recht in de ogen kijkt, krijgt men gegarandeerd problemen. De binnenstad van Mechelen is "één groot vreemdelingengetto" geworden. De Mechelaars zouden "niet langer baas in hun eigen stad" zijn en het gevoel hebben "in een ander land" te leven. Er is ook sprake van "constante terreur" en van de noodzaak zich te voorzien van een pitbull om een avondje in Mechelen te stappen. Teneinde aan al die miserie te ontsnappen zou er maar een oplossing zijn, stemmen voor het Vlaams Blok.

CONCLUSIE 1:

De aldus ten exemplatieve aangehaalde uittreksels uit de door het Vlaams Blok of zijn geledingen bij het groot publiek verspreide teksten tonen, naar het oordeel van het Hof, met zekerheid aan **dat het Vlaams Blok, zowel voor als hangende de geïncrimineerde**

de periode, wetens en willens kennelijk en herhaaldelijk en in de omstandigheden van het artikel 444 van het Strafwetboek heeft aangezet tot haat ten aanzien van bepaalde bevolkingsgroepen niet alleen op grond van hun nationaliteit, doch tevens op grond van hun zogenaamd ras, minstens op grond van het etnisch aspect van hun nationale afstamming (geografische ligging van de landen van herkomst en onderlinge verbondenheid door cultuur, welke criminogeen zou zijn, godsdienst en gewoontes en zelfs uiterlijk en kledij), het-

geen, zoals hierboven reeds uiteengezet, te aanzien is als een door de wet verboden vorm van aanzetten tot discriminatie.

Noch het recht op vrijheid van meningsuiting en van drukpers, noch het recht op vreedzame vergadering, op vrijheid van vereniging en op vrije verkiezingen, evenmin als de omstandigheid dat het Vlaams Blok een politieke partij is of nog de noodwendigheden van het publiek debat, met de hieraan inherente emotionele functie van het discours, kunnen, naar het oordeel van het Hof, de systematisch gevoerde haatcampagne tegen de 'vreemdelingen', inzonderheid het allergrootste gedeelte van de allochtone bevolking, te weten de Turken en Noord-Afrikanen (meer bepaald de Marokkanen), wettigen.

Haat gepropageerd op de voormelde gronden houdt, naar het oordeel van het Hof, immers een intrinsieke onrechtmatige finaliteit in. Een discriminerend maatschappelijk discours, welke grote delen van de bevolking aanzet tot door racisme en xenofobie ingegeven onverdraagzaamheid, hetgeen in een democratische, vrije en pluralistische staat volstrekt onaanvaardbaar voorkomt en, zoals hierboven uiteengezet, van aard is **de meest fundamentele rechten en vrijheden van de geviseerde bevolkingsgroepen**

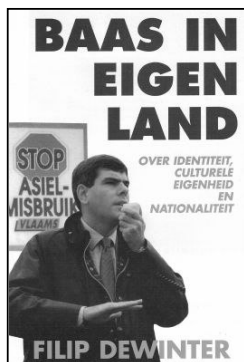

aan te tasten, kan in geen geval de legitimiteitstoets doorstaan en door geen der door de beklagden aangehaalde rechten, vrijheden en beginselen worden gewettigd.

Ten overvloede kan er op gewezen worden dat de achterliggende bedoeling van de gevoerde haatcampagne, namelijk de verwezenlijking van de in het kader van de 'vreemdelingenpolitiek' voorgestelde maatregelen, zoals hierna zal worden uiteengezet, evenmin als een legitiem doel kan worden aangezien.

2 / NOPENS HET KENNELIJK EN HERHAALDELIJK AANZETTEN TOT HET NEMEN VAN DISCRIMINERENDE MAATREGELEN.

Het door de beklaagden overgelegd van het Vlaams Blok uitgaand verkiezingsprogramma “**Baas in eigen land**” van 1999, welk, naar het oordeel van het Hof, de standpunten verdedigd door het Vlaams Blok voor de komende legislatuur inhield, vermeldt onder de hoofding “Terugkeerpolitiek”:

“Het Vlaams Blok pleit voor een menselijke, maar kordate terugkeerpolitiek naar hun herkomstlanden voor de overgrote meerderheid van de hier verblijvende niet-Europese vreemdelingen”,

om onder de titel “Het 70-puntenplan” te vermelden:

“Het programma van het Vlaams Blok inzake vreemdelingen wil een oplossing van de problemen die belangrijke groepen vreemdelingen kunnen veroorzaken, omdat hun cultuur en gewoonten te zeer afwijken van de onze.

Het programma is samen te vatten in drie punten.

- Illegalen en criminele vreemdelingen uitwijzen.

- Politieke vluchtelingen beperken.
- Voor grote groepen van de gastarbeiders een terugkeerpolitiek ontwikkelen, menselijk en begeleid, maar kordaat.

Het spreekt vanzelf dat dit uitgangspunt op zich geen antwoord is op de diverse vragen die zich in dit verband stellen. Omdat heel wat tegenstanders het deden voorkomen alsof het Vlaams Blok niets anders te vertellen had dan ‘vreemdelingen buiten’, heeft het Vlaams Blok zijn concrete voorstellen gebundeld in het bekende 70-punten plan.”

Waar het verkiezingsprogramma van het Vlaams Blok van 1999 uitdrukkelijk verwijst naar de concrete voorstellen “gebundeld in het bekende 70-punten plan”, dient te worden aanvaard dat het Vlaams Blok alsdan nog steeds bedoeld plan openlijk en onverkort verdedigde.

In het van 1996 daterend werk “**Immigratie: de tijdbom tikt!**” van de hand van Philip Dewinter wordt bedoeld plan omstandig uiteengezet. Hierbij is het hiernavolgende te lezen:

“Immigratie: De oplossing

... Het Vlaams Blok kiest voor een Vlaams Vlaanderen, waarin ongetwijfeld nog altijd een aantal vreemdelingen zullen wonen, werken en leven, maar waarbij degenen die zich op dezelfde rechten willen beroepen als de Vlamingen, zich moeten assimileren: zich aan ons moeten aanpassen. De vreemdelingen die illegaal in ons land verblijven, zich aan criminele feiten schuldig hebben gemaakt, of zich niet kunnen, willen of mogen assimileren, moeten terugkeren naar hun eigen land.

Een zinnig vreemdelingenbeleid is volgens het Vlaams Blok dan ook gebaseerd op drie principes:

1. een waterdichte immigratiestop;
2. effectieve repatriëring van de illegale, criminele en werkloze vreemdelingen;

3. voor de overige vreemdelingen: de keuze tussen begeleide terugkeer of assimilatie. ...

Daadwerkelijke uitwijzing van criminelen en illegalen ...

Vreemdelingen die veroordeeld worden voor een misdrijf waarop ten minste 6 maanden gevangenisstraf staat, moeten uitgewezen worden (punten 48 en 68)....

Eigen volk eerst.

Vanzelfsprekend verblijven er op ons grondgebied een groot aantal legale vreemdelingen die zich niet aan criminele feiten bezondigen. Deze groep kan niet zonder meer het land uitgezet worden. Dat neemt niet weg dat er wel een beleid kan gevoerd worden dat deze mensen ertoe aanzet om naar hun land terug te keren.

Er moeten een aantal wetswijzigingen worden doorgevoerd om het stelsel van de gastarbeid minder aantrekkelijk te maken, zowel voor de ondernemingen als voor de gastarbeiders. Zo moet er een belasting komen op de tewerkstelling van niet-Europese vreemdelingen (punt 52) en moet er voor de gastarbeiders een algemene arbeidskaart komen die beperkt is tot één bedrijfstak (punten 53 en 58). Voor niet-Europese gastarbeiders moet de kinderbijslag beperkt worden tot de eerste drie kinderen (punt 54) en afgeschaft worden voor kinderen opgevoed in het buitenland (punt 55). De werkloosheidsvergoedingen voor gastarbeiders worden beperkt (punt 57) en werkloze vreemdelingen dienen na vijf maanden werkloosheid ons land te verlaten (punt 56). ...

De terugkeer organiseren

Om de terugkeer aantrekkelijk te maken, worden er in de landen van herkomst tewerkstellings- en huisvestingsprogramma's opgestart en komt er een terugkeerpremie (punten 51 en 69). Om dit te financieren wordt een 'Terugkeerbonds' opgericht (punt 50). Dit fonds wordt onder meer gespijsd door een deel van de sociale zekerheidsbijdragen van de gastarbeiders. Door de oprichting van een apart onderwijsnet worden de vreemdelingenkinderen op de terugkeer naar hun eigen land voorbereid (punten 19 en 63).

De begeleide terugkeer kan niet georganiseerd worden zonder de medewerking van de landen van herkomst. We hebben er dan ook belang bij met Turkije en de landen van Noord-Afrika goede politieke, economische en commerciële relaties te onderhouden (punten 64 en 66).

Wanneer de terugkeer gekaderd wordt in een algeheel ontwikkelingsprogramma voor Turkije en Noord-Afrika, ontstaat voor deze landen een unieke kans om te ontsnappen aan de situatie van onderontwikkeling waarin ze zijn terecht gekomen. ... Het Vlaams Blok wil verder gaan en de huidige ontwikkelingshulp heroriënteren met het oog op tewerkstelling en huisvesting in Turkije en Noord-Afrika (punten 60, 61, 62 en 65). ...

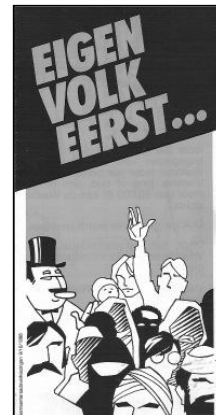
In afwachting

In afwachting van het terugkeerbeleid moet de vorming van getto's vermeden worden, onder meer door een beperking van het eigendomsrecht van niet-Europese vreemdelingen (punt 59). ...

De officiële erkenning van de islamitische eredienst moet weer ingetrokken worden (punt 14). Het aantal moskeeën – een belangrijke factor in de gettovorming – moet verminderen (punt 15).

Nationaliteit als sluitstuk van een geslaagd assimilatieproces

Uiteraard is iedereen er zich van bewust dat een deel van de hier verblijvende vreemdelingen hun toekomst en hun lot zullen verbinden met dat van onze volksgemeenschap. Het Vlaams Blok wil dit niet onmogelijk maken. Maar de vreemdelingen die in ons land willen blijven en genieten van dezelfde rechten en plichten als onze eigen bevolking, moeten weten dat dit alleen kan door zich volledig te assimileren en zich dus aan te passen aan onze manier van leven, aan onze waarden en normen, aan onze taal en cultuur (punt 70).

Het 70-puntenplan.

15. Drastisch verminderen van het aantal moskeeën

De wildgroei van moskeeën moet gestopt worden. ... Het Vlaams Blok stelt dan ook een moskeestop voor. Polyvalente ruimten buiten de stads- en woonkernen kunnen ter vervanging van de moskeeën in die kernen gebruikt worden als gebedsruimte. ...

19. Oprichten van een apart onderwijsnet voor Islamitische vreemdelingenkinderen.

De toename van het aantal vreemdelingenkinderen in het onderwijs brengt heel wat problemen met zich mee. De cultuurkloof, de ontworteling en de leerachterstand van vreemdelingenkinderen vormen een bedreiging voor de kwaliteit van ons onderwijs. ... Het is dus uitdrukkelijk de bedoeling van de oprichting van een apart onderwijsnet en de uitwerking van onderwijsprogramma's die nauw aansluiten bij de cultuur- en leefwereld van deze kinderen, om de islamitische vreemdelingenkinderen voor te bereiden op de reïntegratie in en de terugkeer naar hun landen van herkomst.

21. Opzeggen van het non-discriminatie-pact en afwijzen van de non-discriminatiecode.

Het non-discriminatiepact beoogt de spreiding van vreemdelingenkinderen over de onderwijsnetten. Scholen mogen in principe geen vreemde kinderen weigeren. ... Het Vlaams Blok eist dan ook de afschaffing van zowel het pact als de code.

22. Reserveren van tewerkstelling in het openbaar ambt voor wie over onze nationaliteit beschikt

... Het Vlaams Blok kant zich eveneens tegen het omzeilen van de nationaliteitsvoorwaarde via het aanwerven van contractuelen.

23. Werk voor eigen volk eerst.

... Zolang dit land een half miljoen volledig uitkeringsgerechtigde werklozen telt, is het niet meer dan normaal dat bij tewerkstelling voorrang gegeven wordt aan mensen van ons eigen volk. ...

24. Sociale huisvesting voor eigen volk eerst

... Om de eigen bevolking prioritair aan een sociale woning te helpen, dient een nieuwe wet - en aanpassing of afschaffing van wetten die de toepassing van dit principe in de weg staan - er voor te zorgen dat voorrang wordt verleend aan Vlamingen bij de toekenning van dergelijke woningen. ...

32. Afschaffen van het systeem van familiehereniging en opheffen van de na 1974 afgesloten bilaterale akkoorden die de familiehereniging aanmoedigen.

De familiehereniging is een van de mogelijkheden om de sinds 1974 afgekondigde immigratiestop te omzeilen. Aangezien het verblijf van het merendeel van de niet-Europese vreemdelingen hier toch maar tijdelijk is, wordt de mogelijkheid tot familiehereniging afgeschaft. Het Vlaams Blok is uiteraard wel voorstander van gezinshereniging in de landen van herkomst.

46. Uitzijzen van criminele vreemdelingen

Wie als vreemdeling een veroordeling voor een misdrijf, waarop tenminste 6 maanden gevangenisstraf staat, oploopt, moet onmiddellijk uitgewezen worden. ...

49. Splitsen van de sociale zekerheid

Een splitsing van het systeem in een sociale zekerheid voor Europese gerechtigden en een sociale zekerheid voor niet-Europese gerechtigden, zal de reïntegratie van de niet-Europese vreemdelingen in hun landen van herkomst bespoedigen. Een autonome financiering betekent eveneens dat onze bevolking niet langer zal moeten opdraaien voor het onderhoud, via de sociale zekerheid, van een al te grote groep niet-actieve vreemdelingen.

50. Oprichten van een "terugkeerfonds"

... Een deel van de sociale zekerheidsbijdragen van de vreemde werknemers en hun werkgevers zal gebruikt worden om een terugkeerfonds te financieren. Vreemdelingen kunnen volwaardig een beroep doen op bepaalde onderdelen van de sociale zekerheid (pensioen, ziekte en invaliditeit). Van werkloosheidssteun en kinderbijslag kunnen zij slechts in beperkte mate genieten. ...

53. Invoeren van een belasting op de tewerkstelling van niet-Europese vreemdelingen

Eén van de middelen om de terugkeer aan te moedigen, is het heffen van een belasting op de tewerkstelling van niet-Europese vreemdelingen. ... Via deze belasting worden deze werkgevers verplicht een inspanning te leveren om de hoge kost van de meer dan 500.000 volledig uitkeringsgerechtigde werklozen in dit land mee te helpen dragen en worden zij aangemoedigd om werklozen van ons eigen volk aan te nemen in plaats van vreemdelingen. Deze belasting is ook van toepassing op bedrijven die met onderaannemers werken die vreemdelingen tewerkstellen.

Een ontmoedigingspolitiek voeren

53. Invoeren van een algemene arbeidskaart, beperkt tot een bedrijfstak en die slechts twee jaar geldig is. ...

54. Verminderen van kinderbijslag voor niet-Europeanen.

Niet-Europese vreemdelingen zullen slechts van een kinderbijslagvergoeding genieten voor de eerste drie kinderen

55. Afschaffen van kinderbijslag voor kinderen opgevoed in het buitenland

... De kinderbijslag voor kinderen opgevoed in het buitenland, wordt afgeschaft.

56. Verplichte terugkeer na vijf maanden werkloosheid.

... Niet-Europese vreemdelingen keren verplicht terug naar hun land van herkomst na vijf maanden werkloosheid.

57. Werkloosheidsvergoedingen voor niet-Europeanen verminderen

Niet-Europese vreemdelingen zullen slechts in geringe mate (minimumvergoeding) en beperkt in de tijd (maximum vijf maanden) over een werkloosheidsuitkering kunnen beschikken.

58. Intersectoriële immobiliteit invoeren.

Niet-Europese vreemdelingen die werkloos worden, zijn verplicht werk te zoeken binnen dezelfde beroepssector. ...

59. Beperken van het eigendomsrecht van niet-Europese vreemdelingen

Fysieke personen zullen in ons land slechts een eigendom kunnen verwerven na een verblijf van vijf jaar in ons land. Wanneer zij een eigendom voortverkopen, zullen zij deze eigendom moeten verkopen aan personen van onze nationaliteit. ...

De terugkeer organiseren.

63. Aanpassen van het onderwijs aan de noden van de landen van herkomst.

... De lessenkassetten die in dit apart onderwijsnet aangeboden worden aan de leerlingen, moeten aangepast worden aan de noden van het land van herkomst.

64. Verbeteren van de economische samenwerking tussen Europa, Turkije en Noord-Afrika

... De terugkeer van de niet-Europese, overwegend Maghrebijnse en Turkse vreemdelingen, moet gebaseerd worden op een positieve samenwerking tussen de gastlanden van de vreemdelingen en de landen van herkomst.

69. Terugkeer van de eerste generatie vreemdelingen

Via de uitkeringen die de eerste generatie vreemdelingen uit het terugkeerfonds zullen krijgen, zullen op relatief korte termijn heel wat vreemdelingen terugkeren naar hun landen van herkomst. ... De uitbetaling van de premie zal pas gebeuren nadat de vreemdeling samen met zijn familieleden, naar zijn vaderland is teruggekeerd. Het spreekt vanzelf dat de vreemdelingen die terugkeren niet collectief zullen uitgewezen worden. Hun terugkeer zal het gevolg zijn van een individuele procedure, die gekenmerkt wordt door alle procedurele waarborgen voorzien door het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

70. Terugkeer van de tweede en derde generaties vreemdelingen

Voor diegenen die niet bereid zijn zich te assimileren, wordt een onderwijs voorzien dat hen voorbereidt op de reïntegratie in het land van herkomst van hun ouders. ... Uiteraard is éénieder er zich van bewust dat een deel van de tweede en derde generatie vreemdelingen hun lot en hun toekomst zullen verbinden met dat van onze volksgemeenschap. Diegenen die niet kiezen voor de reïntegratie in hun eigen samenleving moeten weten dat dit alleen kan door zich volledig te assimileren en aan te passen aan onze manier van leven, aan onze waarden en normen, aan onze taal en cultuur."

Het 70-punten plan, zoals dit werd uiteengezet in het werk "Immigratie: de tijdbom tikt!" uit 1996, wijkt, althans wat de aangehaalde punten betreft, slechts op enkele details af van het aanvankelijk in 1992 opgesteld plan.

- Zo wordt in het aanvankelijk plan voorzien in de uitwijzing van de vreemdelingen, die een veroordeling van drie maanden of meer hebben opgelopen, terwijl in de versie van 1996 gewag wordt gemaakt van veroordelingen uit hoofde van misdrijven waarop een gevangenisstraf staat van 6 maanden of meer (merkwaardig genoeg vermeldt het verkiezingsprogramma van 2000 opnieuw een weliswaar effectieve veroordeling tot een gevangenisstraf van drie maanden of meer als maatstaf).
- Zo wordt in het aanvankelijk plan voorzien in de uitwijzing van de werkloze vreemdeling na drie maanden en in de versie van 1996 na vijf maanden.
- Zo wordt in het aanvankelijk plan voorzien dat vreemdelingen slechts een eigendom kunnen verwerven na tien jaar, terwijl zulks in de versie van 1996 na vijf jaar is. In de versie van 1996 wordt hier wel aan toegevoegd dat de vreemdelingen hun verworven eigendommen slechts aan personen die de Belgische nationaliteit hebben zullen kunnen verkopen.
- De versie van 1996 voert ook nieuwe maatregelen in zoals bijvoorbeeld het opzeggen van het non-discriminatie-pact en het afwijzen van de non-discriminatiecode.
- De enige essentiële wijziging bestaat er hierin dat in 1996 wordt aanvaard dat in Vlaanderen "nog altijd een aantal vreemdelingen zullen wonen, werken en leven", voor zover ze zich tenminste volledig assimileren en aanpassen aan onze manier van leven, aan onze waarden en normen, aan onze taal en cultuur.

Enige aanwijzing dat het Vlaams Blok met de verwijzing in haar **verkiezingsprogramma 1999** naar de "concrete voorstellen gebundeld in het bekende 70-punten plan" iets anders op het oog had dan hetgeen werd uiteengezet in "Immigratie: de tijdbom tikt!" is er, naar het oordeel van het Hof, niet.

Dit werk werd overigens in het verkiezingsprogramma 1999 (laatste bladzijde) nog steeds uitdrukkelijk te koop aangeboden. Hierbij dient tevens te worden benadrukt dat in bedoeld verkiezingsprogramma het 70-punten plan als dusdanig niet is opgenomen, doch enkel

een losse commentaar van het “bekend” plan, waarnaar verwezen wordt. Deze losse commentaar is, zoals hierna zal blijken, volledig in overeenstemming met kwestieus plan, met dien verstande dat een à twee punten niet of niet integraal worden vermeld.

Op de vraag of en in welke mate het Vlaams Blok met het in april 2000 uitgegeven werk “Baas in eigen land” van de hand van Filip Dewinter afstand heeft genomen van het 70-punten plan, zal, bij de behandeling van deze periode, nader worden ingegaan.

Ter zake is het dan ook zo:

- 1 dat het **hoofddoel** van dit openlijk ten aanzien van het groot publiek in het verkiezingsprogramma 1999 verdedigd 70-punten plan (versie 1996) er hierin bestaat dat, teneinde een Vlaams Vlaanderen te bewerkstelligen, **de terugkeer** van de overgrote meerderheid van de niet-Europese vreemdelingen naar hun landen van herkomst wordt nagestreefd, inzonderheid van de Turkse en Maghrebijnse vreemdelingen, niet alleen van de eerste, doch ook van de tweede en derde generatie;
- 2 dat, zo in de gevoerde haatcampagne permanent wordt teruggekomen op de ‘**vreemdelingencriminaliteit**’ en de ‘**vreemdelingenwerkloosheid**’, het voeren van een terugkeerpolitiek wordt voorgesteld ten aanzien van de overgrote meerderheid van de geviseerde bevolkingsgroepen, met andere woorden ook ten aanzien van de vreemdelingen, die werken en geen misdrijven begaan, hetgeen nogmaals aantoont dat het niet zozeer de bedoeling is de ‘vreemdelingencriminaliteit’ en de ‘vreemdelingenwerkloosheid’ als dusdanig aan te kaarten en te bestrijden, maar wel deze elementen aan te grijpen **om bij de bevolking haat op te wekken** en maatregelen te verantwoorden, welke met deze elementen geen verband houden en slechts een uiting zijn van vreemdelingenhaat : vreemdelingen passen niet in een Vlaams Vlaanderen;
- 3 dat zulks nog duidelijker wordt, waar blijkt dat wordt gepleit voor tal van maatregelen, die de **werkloosheid** bij de geviseerde bevolkingsgroepen dient te verhogen;
- 4 dat in dezelfde geest tevens wordt gepleit voor tal van maatregelen, die de **integratie** van de vreemdelingen dienen tegen te gaan, terwijl in de gevoerde haatcampagne het gebrek aan integratie van de vreemdelingen telkens opnieuw wordt aangehaald;
- 5 dat wat de terugkeer van de werkloze vreemdelingen betreft, wordt voorgesteld dat deze **verplicht** naar hun land van herkomst dienen terug te keren na vijf maanden werkloosheid (punt 56 - uitdrukkelijk vermeld in het verkiezingsprogramma 1999);
- 6 dat, in het kader van het eigen volk eerst-beleid en de ontmoedigingspolitiek te voeren ten aanzien van de vreemdelingen, een aantal maatregelen worden voorgesteld, die van aard zijn de **werkloosheid** bij de vreemdelingen te verhogen, te weten:
 - 6.1 zolang het land 500.000 volledig uitkeringsgerechtigde werklozen telt, dient bij tewerkstelling **voorrang** gegeven te worden aan mensen van “ons eigen volk” (punt 23 - uitdrukkelijk vermeld in het verkiezingsprogramma);
 - 6.2 de tewerkstelling in het **openbaar ambt** dient voorbehouden te blijven aan diegenen die de Belgische nationaliteit bezitten en deze regel mag niet omzeild worden via het verwerven van contractuelen (punt 22 - uitdrukkelijk vermeld in het verkiezingsprogramma 1999, met dien verstande dat niet specifiek over de contractuelen wordt gesproken);

- 6.3 een **belasting** dient te worden geheven op de tewerkstelling van niet-Europese vreemdelingen (punt 52 - uitdrukkelijk vermeld in het verkiezingsprogramma 1999);
- 6.4 een **algemene arbeidskaart**, welke slechts geldig is in een bedrijfstak en voor twee jaar, dient te worden ingevoerd, terwijl de niet-Europese vreemdeling die werkloos wordt verplicht wordt werk te zoeken binnen dezelfde beroepssector (punten 53 en 58 - uitdrukkelijk vermeld in het verkiezingsprogramma 1999);
- 7 dat, in het kader van de ten aanzien van de vreemdelingen met het oog op het **be-spoedigen van de terugkeer** te voeren ontmoedigingspoli-tiek, voorts nog de hiernavolgende maatregelen worden voor-gesteld:
- 7.1 de **sociale zekerheid** dient te worden gesplitst in een systeem voor Europese gerechtigden en een autonoom gefinancierd systeem voor de niet-Europese gerechtigden, waarbij een deel van de sociale zekerheidsbijdragen dienstig zal zijn om een terugkeerfonds te financieren (punten 49 en 50 – uitdrukkelijk vermeld in het verkiezingspro-gramma 1999);
- 7.2 de **werkloosheidsvergoedingen** voor vreemde-lingen zullen niet alleen in de tijd worden beperkt (vijf maanden), doch de vreemdelingen zullen eveneens slechts aanspraak kunnen maken op de minimumvergoeding (punt 57 - uitdrukkelijk vermeld in het verkiezings-programma 1999, al-waar evenwel geen sprake is van de minimum-vergoeding, maar, onverminderd de beperking in de tijd, van een vermindering van de werkloosheidsvergoeding);
- 7.3 de vreemdelingen zullen voorts slechts aanspraak kunnen maken van een **kinderbijslagvergoeding** voor de eerste drie kinderen en geen kin-derbijslag kunnen ontvangen voor kinderen opgevoed in het buitenland (punten 54 en 55 - uitdrukkelijk vermeld in het verkiezingsprogramma 1999);
- 7.4 inzake **sociale huisvesting** dient voorrang te worden verleend aan Vlamingen (punt 24 - uitdrukkelijk vermeld in het verkiezingsprogramma 1999);
- 7.5 naast de intrekking van de erkenning van de islamitische eredienst, dient het aantal **moskeeën** drastisch te worden verminderd, waarbij polyvalente ruimten buiten de stads- en woonkernen als gebedsruimte zullen kunnen gebruikt worden in vervanging van de moskeeën binnen die kernen (punt 15 - uitdrukkelijk vermeld in het verkiezingsprogramma 1999, behoudens het voorzien in een polyvalente ruimte buiten de stads-en woonkernen);
- 8 dat, in het kader van de ten aanzien van de vreemdelingen te voeren ontmoedi-gings- en terugkeerpolitiek, ook nog maatregelen worden voorgesteld die mede hun integratie alhier dienen tegen te gaan, te weten:
- 8.1 de mogelijkheid tot **familiehereniging** alhier dient, nu de aanwezigheid van vreemdelingen maar tijdelijk is, te worden afgeschaft (punt 32 – uit-drukkelijk vermeld in het verkiezingsprogramma 1999);
- 8.2 het beperken van het **eigendomsrecht** van niet-Europese vreemdelin-gen, die niet alleen slechts na een verblijf van vijf jaar in het land een ei-gendom zullen kunnen verwerven, doch die daarenboven hun eigendom slechts zullen kunnen verkopen aan personen van Belgische nationaliteit (punt 59 – uitdrukkelijk vermeld in het verkiezingsprogramma 1999);

- 8.3 het oprichten enerzijds van een **apart onderwijsnet** voor islamitische vreemdelingenkinderen ter voorbereiding van deze kinderen op hun terugkeer en reïntegratie in hun landen van herkomst en anderzijds de afschaffing van het non-discriminatiepact en de non-discriminatiecode waardoor scholen thans geen vreemde kinderen mogen weigeren (punten 19 en 21 - uitdrukkelijk vermeld in het verkiezingsprogramma 1999);
- 9 **dat het merendeel van de aldus voorgestelde maatregelen discriminerend zijn** in de zin van de Wet van 30 juli 1981, nu zij ertoe strekken op basis van de nationaliteit, maar in werkelijkheid ook op basis van het ras, minstens van het etnisch aspect van de nationale afstamming, gezien de Turken en de Maghrebijnen of Noord-Afrikanen, waartegen de haatcampagne ook specifiek werd gevoerd omwille van onder meer hun cultuur, godsdienst en gewoontes en zelfs uiterlijk en kledij, hierbij in het bijzonder worden gevisieerd (punt 64), onderscheiden behandelingen door te voeren, welke voor de gevisieerde bevolkingsgroepen ten gevolge zouden hebben dat de erkenning, het genot of de uitoefening op voet van gelijkheid van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden zouden worden tenietgedaan, aangetast of beperkt, onder meer op het vlak van:
- 9.1 het recht op eigendom (punt 59),
 - 9.2 het recht op arbeid (punten 23 en 52) en op vrije keuze van arbeid (punten 53 en 58),
 - 9.3 het recht op bescherming tegen werkloosheid (punt 57),
 - 9.4 het recht op huisvesting (punt 24),
 - 9.5 het recht op sociale zekerheid (punten 54 en 57) en
 - 9.6 het recht op onderwijs (punt 21),

welke fundamentele rechten allen vermeld zijn in het Internationaal Verdrag inzake de uitbanning van alle vormen van rassendiscriminatie, waarvan de Wet van 30 juli 1981 de uitvoering is;

- 10 dat het voorstel tot vervanging van de **moskeeën** binnen de stads- en woonkernen door polyvalente ruimtes buiten die kernen, eveneens het recht op vrije uitoefening van de eredienst aantast of beperkt;
- 11 dat, wanneer de Wet van 30 juli 1981 horizontale werking heeft gegeven aan bijvoorbeeld het recht op huisvesting of nog aan het recht op arbeid, althans wat de verboden aanzet tot differentiatie op die vlakken betreft, zulks uiteraard niet inhoudt dat eenieder het recht heeft een huisvesting of een baan op te eisen, doch enkel dat het verboden is op het vlak van de uitoefening op voet van gelijkheid van die rechten en vrijheden aan te zetten tot **differentiatie** op grond van het zogenaamd ras, de huidskleur, de afstamming en de nationale of etnische afstamming;
- 11.1 dat zulks best tot uiting komt in hetgeen de wetgever onder de artikelen 2 en 2bis van de Wet van 30 juli 1981 inzake het bedrijven van discriminatie heeft strafbaar gesteld, zoals bijvoorbeeld de discriminatie begaan bij het aanbieden van banen;
 - 11.2 dat de enige vraag, die zich stelt, is of de op voormelde vlakken voorgestelde differentiaties (het weze tussen EU-onderdanen en niet EU-onderdanen) de legitimiteits- en proportionaliteitstoets kunnen doorstaan;
 - 11.3 dat het antwoord hierop ter zake duidelijk neen is, nu alle voorgestelde differentiaties een uitdrukkelijk aangevoerde gemeenschappelijke doelstelling hebben, namelijk de terugkeer van de overgrote meerderheid van de hier verblijvende niet-Europese vreemdelingen, inzonderheid de Turken en Noord-Afrikanen, naar hun landen van herkomst;

12 dat, waar met de voorgestelde differentiaties wordt beoogd een echt mechanisme in werking te stellen, dat de terugkeer van de overgrote meerderheid van de hier verblijvende niet-Europese vreemdelingen, inzonderheid van de Turken en Noord-Afrikanen, naar hun landen van herkomst dient te bewerkstelligen, er immers sprake is van **een door het artikel 4 van het Aanvullend Protocol bij het EVRM verboden collectieve uitzetting** van de geviseerde bevolkingsgroepen;

13 dat de bewering dat de terugkeer in het ontworpen systeem een **vrije keuze** van de betrokken vreemdelingen zou uitmaken niet strookt met de werkelijkheid;

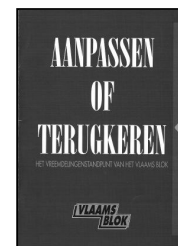
13.1 dat in het 70-punten plan immers uitdrukkelijk wordt gesteld dat diegenen onder de vreemdelingen, die niet het voorwerp zullen hebben uitgemaakt van een automatische uitwijzing, bijvoorbeeld omwille van het feit dat ze meer dan vijf maanden werkloos zijn gebleven, het voorwerp zullen uitmaken van een uitwijzingsprocedure (“Hun terugkeer zal het gevolg zijn van een individuele procedure...”);

13.2 dat de omstandigheid dat hierbij een “individuele” uitwijzingsprocedure zal worden ingesteld, niet van aard is, gelet op het planmatig en georganiseerd karakter van het vooropgesteld terugkeerbeleid, iets te wijzigen aan de collectieve aard van de uitzetting;

13.3 dat ook de bewering dat deze individuele uitwijzingsprocedure zou gekenmerkt worden door alle procedurele waarborgen voorzien door het EVRM niet van aard is hier iets aan te veranderen, nu uit hetzelfde plan duidelijk blijkt dat slechts een criterium hierbij in aanmerking kan komen, te weten de volledige assimilatie van de betrokken vreemdeling, die zich volledig dient aan te passen “aan onze manier van leven, aan onze waarden en normen, aan onze taal en cultuur”;

14 dat het met andere woorden voor het Vlaams Blok zo is, dat in Vlaams Vlaanderen de vreemdelingen enkel nog zullen worden gedoogd als zij door hun wijze van leven niet meer als vreemdelingen identificeerbaar zijn;

15 dat de in de voorgestelde collectieve uitwijzing passende stelling **“assimileren of terugkeren”**, waarbij met “assimileren” dient te worden verstaan een zich volledig aanpassen “aan onze manier van leven, aan onze waarden en normen, aan onze taal en cultuur”, overigens op zich een ongeoorloofd voorstel tot differentiatie inhoudt ten aanzien van de geviseerde bevolkingsgroepen, waardoor de erkenning, het genot of de uitoefening op voet van gelijkheid door deze bevolkingsgroepen van de fundamentele rechten vervat in het artikel 8 van het EVRM, welk artikel de culturele rechten van de minderheden waarborgt, wordt tenietgedaan, aangetast of beperkt, hetgeen door de enkele wil een Vlaams Vlaanderen te bewerkstelligen niet redelijk te verantwoorden is;

16 dat deze stelling, evenals het 70-punten plan in zijn geheel, slechts **de uiting is van de door het Vlaams Blok gepropageerde en door racisme en xenofobie ingegeven onverdraagzaamheid, welke onverenigbaar is met de waarden geldend in een democratische, vrije en pluralistische samenleving.**

In het in april 2000 uitgegeven werk “Baas in eigen land” zet Filip Dewinter uiteen:

“Ten slotte moet er werk gemaakt worden van een begeleide terugkeer van de meerderheid van de hier verblijvende niet-Europese vreemdelingen. ...

De politiek van begeleide terugkeer moet zich in eerste instantie richten tot de langdurig werkloze vreemdelingen. ...

Ook de begeleide en vrijwillige terugkeer van de overige niet-Europese vreemdelingen kan in dat kader georganiseerd worden ...

Hogergenoemde voorstellen zijn een samenvatting van het 70-punten plan van het Vlaams Blok. ... Terwijl men het 70-punten plan verguist, biedt men geen enkel alternatief. ...

Een duidelijke keuze: assimilatie of terugkeer.

Het 70-puntenplan heeft de grote verdienste te hebben aangetoond dat het mogelijk is om een ander en vooral beter vreemdelingenbeleid te voeren dan het ‘integratie’-gedoogbeleid. In tegenstelling tot wat sommigen denken, is het 70-puntenplan geen bijbel, geen ideologische beginselverklaring of een ‘te-nemen-of-te-laten’ breekpuntenprogramma. Het 70-puntenplan is slechts een bundeling, een samenvatting van praktische voorstellen die, wanneer ze in de praktijk zouden worden omgezet, een einde zouden kunnen maken aan het multiculturele drama dat zich langzaam maar zeker voltrekt. Het zijn de mogelijke, aanpasbare modaliteiten van een tweesporenbeleid dat is gebaseerd op een duidelijke en eerlijke keuze: assimilatie of terugkeer.”

De teneur van deze tekst is duidelijk: het Vlaams Blok is en blijft alsdan voorstander van een begeleide terugkeer van de meerderheid van de hier verblijvende niet-Europese vreemdelingen, zweert het 70-punten plan zeker niet af, doch stelt dat dit plan wel bespreekbaar is en herleidt de essentie van zijn ‘vreemdelingenpolitiek’ tot de stelling: “assimilatie of terugkeer”.

Over dit werk werd in het blad “Antwerpen Eerst”, 2000, april (stavingstuk 3 van de rechtstreeks dagende partijen) onder de titel: “Nieuw boek Filip Dewinter ‘Vreemdelingen: aanpassen of terugkeren!’” het hiernavolgende geschreven:

“Het Vlaams Blok doet daarom een aantal eigen voorstellen. Het 70-puntenplan ter oplossing van het vreemdelingenprobleem uit 1992 wordt niet meer geactualiseerd. Het Vlaams Blok wil zich niet meer laten vastpinnen op details, op punten en komma’s uit dit 70-punten-plan, maar de partij wil zich herbronnen en terugkeren naar de essentie van het standpunt: assimilatie of terugkeer. Hiervoor moet volgens het Vlaams Blok de immigratiestop feitelijk hersteld worden en de illegalen en criminelen gedwongen gerepatriëerd worden. De legaal in ons land verblijvende vreemdelingen moeten voor de keuze geplaatst worden, assimileren of terugkeren. Tot slot wil het Vlaams Blok ook een ‘eigen volk eerst’-beleid voeren. Om een einde te maken aan het aanzuigeffect van ons sociaal zekerheidssysteem, mag onze sociale zekerheid enkel toegankelijk gemaakt worden voor staats- en EU-burgers. Voor niet-Europese vreemdelingen kan een eigen sociaal-zekerheidsstelsel opgericht worden, of dienen de faciliteiten binnen de sociale zekerheid waarvan zij kunnen genieten, beperkt te worden.”

Van enige fundamentele evolutie in de aldus vooropgestelde ‘vreemdelingenpolitiek’ is er, naar het oordeel van het Hof, derhalve geen sprake.

Er dient er overigens op gewezen te worden dat het artikel 2.1. van **de statuten van het Vlaams Blok** bepaalt: *“Overleg op politiek-ideologisch gebied wordt beheerst door de grondbeginselen, vermeld in het ‘Oranje Boekje’ en waarvan de aanvaarding als toetredingsvoorwaarde tot de partij geldt. Er kunnen geen standpunten ingenomen worden die ingaan tegen deze beginselen.”*

Terwijl in dit ‘Oranje Boekje’, zijnde het manifest van het rechtse Vlaamse-nationalisme, inhoudende **de grondbeginselen van het Vlaams Blok**, welk werd overgelegd door de beklagden, onder de hoofding “Eisen” wordt vermeld: *“Wij eisen, binnen een redelijke ter-*

mijn, de terugkeer van de overgrote meerderheid der niet-Europese gastarbeiders naar hun eigen vaderland”.

De ‘vreemdelingenpolitiek’ zoals vooropgesteld in het aangehaald werk “Baas in eigen land” zal, hangende de geïncrimineerde periode, de ‘vreemdelingenpolitiek’ zijn en blijven van het Vlaams Blok, onder meer naar aanleiding van de gemeenteraads- en provincieraadsverkiezingen van 2000.

In het desbetreffend verkiezingsprogramma was te lezen onder “Onze eisen”: “Vreemdelingen die zich hier permanent willen vestigen, moeten zich volledig assimileren. Het alternatief is een begeleide terugkeer naar het land van oorsprong”.

De discriminerende maatregel “assimilatie of terugkeer” wordt met andere woorden nog steeds openlijk verdedigd. Hoe en met welke middelen deze terugkeer zal dienen te worden bewerkstelligd, wordt evenwel niet meer uiteengezet, hetgeen inhoudt dat de talrijke andere concrete discriminerende maatregelen, welke voorheen uitdrukkelijk werden voorgesteld teneinde deze terugkeer te bewerkstelligen en hierboven werden besproken, niet meer te berde komen.

Door de stelling “assimilatie of terugkeer” als discriminerend te verwerpen, zegt het Hof uiteraard niet dat de zich in het Rijk bevindende vreemdelingen zich niet naar onze wetten en democratische beginselen dienen te gedragen en ook niet zelf van verdraagzaamheid dienen te getuigen.

CONCLUSIE 2:

De hangende de geïncrimineerde periode door het Vlaams Blok op het vlak van de 'vreemdelingenpolitiek' aldus kennelijk en herhaaldelijk bij het groot publiek verspreide discriminerende voorstellen, die, zoals uiteengezet de legitimiteits- en proportionaliteits-toets niet kunnen doorstaan en **uiting geven aan een door racisme en xenofobie ingegeven onverdraagzaamheid, welke onverenigbaar is met de waarden geldend in een democratische, vrije en pluralistische samenleving**, kunnen door geen der door de beklagden aangehaalde rechten, vrijheden en beginselen worden gewettigd.

Van een verkondigen van **segregatie** zijn er daarentegen, naar het oordeel van het Hof, geen duidelijke aanwijzingen. Uit het enkel voorstel een afzonderlijk onderwijsnet voor islamitische kinderen op te richten, kan zulks zeker niet worden afgeleid. De combinatie van dit voorstel met het voorstel tot afschaffing van het non-discriminatiepact en de non-discriminatiecode kan daar mogelijk een aanwijzing toe zijn, doch te onduidelijk om als een kennelijk en herhaaldelijk verkondigen van segregatie te worden aangezien.

-6-

DE VRIJE MENINGSUITING

Over de verhouding tussen het verbod op racisme en het recht op vrije meningsuiting zegt het arrest de volgende essentiële zaken (de tussentitels werden door ons toegevoegd, nvdr).

KRITIEK OP VREEMDELINGEN IS NIET VERBODEN

De Wet van 30 juli 1981 (de wet op het racisme) staat niet in de weg dat door een groep of vereniging schokkende, verontrustende of zelfs kwetsende ideeën worden geuit. Zo willen het pluralisme, de verdraagzaamheid en de geest van openheid, zonder dewelke een vrije en democratische samenleving niet bestaat.

Dirk Voorhoof, hoogleraar media-recht Ugent:

“Je kunt niet spreken van een aantasting van de vrije meningsuiting. Het hof is erin geslaagd om op een zeer genuanceerde manier te zeggen dat je kritiek mag uiten die zelfs kwetsend kan zijn, maar de grens ligt in de toepassing van de antiracismewet. Gedurende een lange periode bewust systematisch aanzetten tot racisme en haat ten opzichte van bepaalde bevolkingsgroepen kan bestraft worden. We kunnen niet aanvaarden dat er op een systematische manier meningen worden verspreid die basisrechten van burgers beknotten. Het hof heeft dat zorgvuldig afgewogen en heeft de lijn getrokken.” (*De Standaard*, 24 april 2004)

Het artikel 3 van de Wet van 30 juli 1981 legt dus geenszins de dwingelandij van “het correct denken” op. Kritiek, zelfs hevige kritiek door eender welke groep of vereniging en nog meer door een politieke partij is en blijft mogelijk. Het publiek debat is een noodzakelijke en wezenlijke waarborg voor het correct functioneren van de democratische instellingen.

Kritiek geuit ten aanzien van de allochtone bevolking van het land is door de wet als dusdanig zeker niet verboden. De eventuele problemen veroorzaakt door zelfde deel van de bevolking mogen en moeten kunnen worden aangekaart. Ook objectief en redelijk te verantwoorden voorstellen ten einde te verhelpen aan deze eventuele problemen mogen ongetwijfeld nog steeds worden geformuleerd.

SYSTEMATISCH VREEMDELINGEN- HAAT VERKONDIGEN IS WEL VER- BODEN

Hetgeen het artikel 3 van de Wet van 30 juli 1981 beoogt, is te beletten dat een groep of vereniging, het weze een politieke partij, zich gaat profileren als een groep of vereniging, die systematisch aanzet tot discriminatie, rassenscheiding, haat of geweld ten aanzien van een individu of bepaalde delen van de bevolking op grond van hun zogenaamd ras, hun huidskleur, hun afkomst of hun nationale of etnische afstamming, kortom systematisch aanzet tot door racisme of xenofobie ingegeven onverdraagzaamheid.

Dergelijke door racisme of xenofobie ingegeven onverdraagzaamheid is onverenigbaar met de waarden geldend in een democratische, vrije en pluralistische samenleving en wettigt dan ook de beperking van het recht op vrijheid van meningsuiting, van het recht op vreedzame vergadering en van het recht op vrijheid van vereniging, welke de Wet van 30 juli 1981 impliceert.

De door de Wet van 30 juli 1981 ingestelde beperking van het recht op vrijheid van meningsuiting, van het recht op vreedzame vergadering en van het recht op vrijheid van vereniging beantwoordt aan het legitimiteitsbeginsel, nu deze beperking in een democratische samenleving noodzakelijk voorkomt ter bescherming van “de goede naam of de rechten van anderen”, alsmede ter bescherming van “de rechten en vrijheden van anderen”, zoals voorzien door enerzijds de artikelen 10.2. van het EVRM (Europees Verdrag voor de bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden) en 19.3° van het BUPO en anderzijds de artikelen 11.2. van het EVRM en 21 en 22.2. van het BUPO (Internationaal Verdrag inzake Burgerrechten en Politieke Rechten).

OVER HET ONTSTAAN VAN DE WET OP HET RACISME

De Wet van 30 juli 1981 werd overigens uitgevaardigd in uitvoering van het artikel 4 van het *Internationaal Verdrag inzake de uitbanning van alle vormen van rassendiscriminatie* opgemaakt te New York. Tevens kan worden verwezen naar “de resolutie van de Raad van Europa, die door de afgevaardigden van de ministers op 31 oktober 1968 werd aangenomen betreffende de te nemen maatregelen tegen ophitsing tot rassenhaat en vreemdelingenhaat”

Het door België bij de toetreding tot het *Internationaal Verdrag inzake de uitbanning van alle vormen van rassendiscriminatie* geformuleerd voorbehoud, waarbij de noodzaak tot eerbiediging van het recht op vrijheid van meningsuiting, alsmede van het recht op vreedzame vergadering en op vrijheid van vereniging werd benadrukt, houdt uiteraard niet in dat België zich het recht zou hebben onzeggend om, middels een nationale regelgeving en zoals toegelaten door de internationale mensenrechtenverdragen, voor een democratische samenleving noodzakelijke, redelijke en verantwoorde beperkingen aan de aldus ingeroepen rechten in te stellen.

Inzake de vereiste dwingende maatschappelijke noodzaak, verwijst het Hof naar het Verslag namens de commissie voor justitie, waarbij werd uiteengezet om welke redenen, die op heden overigens onverkort gelden, er in België een behoefte was aan wetteksten ter bestrijding van door racisme en xenofobie ingegeven daden en waarbij onder meer het volgende werd gesteld:

“Aanslagen tegen personen, die ingegeven zijn door antisemitisme, xenofobie of racisme, leken in ons land steeds minder heftig dan in de buurlanden. Recente gebeurtenissen zetten die bewering evenwel op losse schroeven. Twee factoren moeten daarbij worden onderstreept. Enerzijds is daar de economische crisis. Ze is een voedingsbodem waaruit reacties opschieten zoals het verstoten van vreemdelingen, die voortaan als mededingers in de strijd om een behoorlijk levenspeil of als aansprakelijk voor die crisis worden ervaren. Anderzijds is er het recente ontstaan van nieuwe racistische theorieën en het weer opduiken van oude antisemitische opvattingen zoals bijvoorbeeld het minimaliseren van het aantal slachtoffers van het nazisme....

Die verstoting komt slechts zelden tot uiting in daden, maar jammer genoeg vindt zij in de huidige economische crisis een gunstige voedingsbodem, te meer daar

Pol Deltour, nationaal secretaris van de journalistenbond:

“De positie van de Blokkers zelf tegenover die vrijheid van meningsuiting is onderbelicht. Er zou een lijvig zwartboek samengesteld kunnen worden met uitspraken van Blokkers tegen de persvrijheid. Bepaalde partijleden hebben ook al journalisten bedreigd, en andere journalisten worden gevisieerd door het Blok. Ik hou echt mijn hart vast als het Blok ooit zou deelnemen aan de macht en een Blokker minister van Media zou worden. De redacties die nu zeggen dat het Blok een partij zoals alle andere is, zullen pas weten dat ze misschien moeten vrezen voor hun toekomst als die partij aan de macht komt.” (*De Standaard*, 24 april 2004)

de crisis gepaard gaat met racistische theorieën die dergelijke uitingen intellectueel ondersteunen. ...

Bovendien zijn er symptomatische feiten. In Antwerpen verspreidt het VMO (Vlaamse Militanten Orde) pamfletten die de zuiverheid van het Vlaamse ras verdedigen, de gastarbeiders denigreren en ze van corruptie beschuldigen. In de streek van Charleroi deed in een fabriek met 30% werknemers van vreemde afkomst, een pamflet de ronde waarin de vreemdelingen werden afgeschilderd als sociale parasieten die leven van kinderbijslag en sociale vergoedingen en behept zijn met aangeboren misvormingen. Hun echtgenoten werden met denigrerende bewoordingen bedacht en voorts werd hun repatriëring zoniet hun uitroeiing geëist

Marie Arena, federaal minister van Maatschappelijke Integratie

“Het racisme is geen mening zoals vele andere. Het openlijk spuien van haat, het oproepen tot geweld of tot discriminatie tegenover vreemdelingen is een kaakslag voor de democratie. De vrijheid van meningsuiting is een kostbaar goed, maar betekent niet dat men zijn misprijzen, haat of beledigingen op racistische wijze mag uiten. De wet geldt voor iedereen en het electorale gewicht van een politieke partij geeft haar niet het recht die te schenden.” (*De Tijd*, 22 april 2004)

Het gebruik van valse gegevens en publicitaire stunts met een electorale bedoeling kunnen een niet onaanzienlijke invloed hebben op de publieke opinie, die gevoelig is voor het beeld van de parasitaire vreemdeling. De mythe van de vreemdeling die een ‘profiteur van de sociale zekerheid’ is, moet worden bestreden. ...

Bijgevolg bestaat ook in ons land de noodzaak om te reageren. Weliswaar kan alleen de opvoeding de mentaliteit ten gronde veranderen, maar toch moeten, aangezien racisme dikwijls het gevolg is van onwetendheid van wat ‘anders’ is, in afwachting dat de opvoeding betere vruchten afwerpt, strafrechtelijke sancties worden genomen om de uitingen ervan te bestrijden.”

Wat betreft de pertinentie van de maatregel ingevoerd door het artikel 3 van de Wet van 30 juli 1981, waarbij het behoren tot of het medewerking verlenen aan een groep of vereniging, die kennelijk en herhaaldelijk discriminatie of segregatie bedrijft of verkondigt strafbaar werd gesteld, dient te worden herinnerd aan het door de wetgever hierbij beoogd doel, waarbij kan worden verwezen naar de algemene bespreking van de amendementen van de regering (Kamer van Volksvertegenwoordigers – zitting van 22 januari 1981):

Die bepaling vormt een nuttige aanvulling van de wet van 1934 op de privé-milities en zal een doelmatiger bestrijding mogelijk maken van de verenigingen die racistische theorieën verkondigen, te meer daar deze organisaties sinds de economische crisis zeer actief zijn. De Minister vindt dat dit artikel het belangrijkste is van alle voorgestelde maatregelen. Dank zij die bepaling zal men groeperingen kunnen bestrijden welke racisme of xenofobie propageren; men zal in onze wetgeving geen maatregelen moeten opnemen die de politieke overheid in staat stellen die bewegingen te ontbinden en de wetgeving op de privé-milities te verstrakken. Immers, alleen de rechterlijke macht mag in die aangelegenheid bevoegd zijn. De goedkeuring van een dergelijke bepaling, zal het mogelijk maken zich gedeeltelijk te richten naar de eisen van het internationale recht. Artikel 4, B van het Internationaal Verdrag inzake de uitbanning van alle vormen van rassendiscriminatie bepaalt immers dat de partijen zich er toe verbinden organisaties, alsook georganiseerde en alle andere propaganda-activiteiten die rassendiscriminatie in de hand werken en daartoe aanzetten, onwettig te verklaren en te verbieden, en deelneming aan zodanige organisaties of activiteiten bij de wet als strafbaar aan te merken.”

RELATIEF BEPERKTE STRAFFEN

Het artikel 3 van de Wet van 30 juli 1981 is ook in evenredigheid met het nagestreefd doel, nu, ter bestrijding van de groep of de vereniging, krachtens dit artikel enkel relatief beperkte straffen ten aanzien van diegenen, die wetens en willens tot de groep of vereniging behoren of er hun medewerking aan verlenen, kunnen worden opgelegd, zonder dat enige verdere sanctie ten aanzien van de groep of vereniging zelf kan worden getroffen.

De wetgever heeft bewust geopteerd voor deze beperkte maatregel, om te vermijden dat verderstrekkende maatregelen, zoals de mogelijkheid tot ontbinding van dergelijke groepen en verenigingen, zouden dienen te worden voorzien. In het door de wetgever ontworpen systeem heeft de groep of vereniging, het weze een politieke partij, haar verder bestaan en werking, ondanks een veroordeling van haar leden of medewerkers, in handen, nu het haar vrij staat duidelijk afstand te nemen van het verleden en naar de toekomst toe het haar toegerekende wederrechtelijk handelen te staken.

Al was het maar om laatstvermelde reden, mist de bewering dat het artikel 3 van de Wet van 30 juli 1981 **het recht op vrije verkiezingen** zou aantasten, feitelijke grondslag.

Aangenomen evenwel dat het recht op vrije verkiezingen ook het recht impliceert niet-gecensureerde politieke propaganda te voeren, is de beperking er toe strekkende door racisme en xenofobie ingegeven propaganda tegen te gaan, waarbij een politieke partij kennelijk en herhaaldelijk discriminatie of segregatie zou verkondigen in de zin van het artikel 3 van de Wet van 30 juli 1981, verantwoord om dezelfde redenen als deze hierboven aangehaald inzake de beperking van het recht op vrijheid van meningsuiting, het recht op vreedzame vergadering en het recht op vrijheid van vereniging.

BIJLAGE

WET VAN 30 JULI 1981 TOT BESTRAFFING VAN BEPAALDE DOOR RACISME OF XENOFOBIE INGEGEVEN DADEN

(BS, 8 VIII 81) en gewijzigd op 15 februari 1993 (BS, 19 II 93), 12 april 1994 (BS, 14 V 94), 7 mei 1999 (BS, 25 VI 99), 20 januari 2003 (BS, 12 II 03) en 23 januari 2003 (BS, 13 III 03).

Artikel 1.

Onder "**discriminatie**" in de zin van deze wet wordt verstaan elke vorm van onderscheid, uitsluiting beperking of voorkeur, die tot doel heeft of ten gevolge heeft of kan hebben dat de erkenning, het genot of de uitoefening op voet van gelijkheid van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden op politiek, economisch, sociaal of cultureel terrein of op andere terreinen van het maatschappelijk leven, wordt teniet gedaan, aangetast of beperkt.

Elke handelwijze die er in bestaat om het even wie opdracht te geven tot discriminatie jegens een persoon, een groep, een gemeenschap of de leden ervan, wordt beschouwd als een discriminatie in de zin van deze wet.

Met gevangenisstraf van een maand tot een jaar en met geldboete van vijftig frank tot duizend frank of met een van die straffen alleen wordt gestraft :

1° hij die in de omstandigheden genoemd in artikel 444 van het Strafwetboek aanzet tot discriminatie, haat of geweld jegens een persoon wegens een zogenaamd ras, zijn huidskleur, zijn afkomst of zijn nationale of etnische afstamming

2° hij die in de omstandigheden genoemd in artikel 444 van het Strafwetboek aanzet tot discriminatie, segregatie, haat of geweld jegens een groep, een gemeenschap of de leden ervan, wegens een zogenaamd ras, de huidskleur, de afkomst of de nationale of etnische afstamming van deze leden of van sommigen onder hen;

3° hij die in de omstandigheden genoemd in artikel 444 van het Strafwetboek publiciteit geeft aan zijn voornemen tot discriminatie, haat of geweld jegens een persoon wegens een zogenaamd ras, zijn huidskleur, afkomst of nationale of etnische afstamming;

4° hij die in de omstandigheden genoemd in artikel 444 van het Strafwetboek publiciteit geeft aan zijn voornemen tot discriminatie, haat, geweld of segregatie jegens een groep, een gemeenschap of de leden ervan, wegens een zogenaamd ras, de huidskleur, de afkomst of de nationale of etnische afstamming van deze leden of van sommigen onder hen

Artikel 2.

Hij die bij het leveren of bij het aanbieden van een levering van een dienst, van een goed of van het genot ervan, discriminatie bedrijft jegens een persoon wegens een zogenaamd ras, zijn huidskleur, afkomst of de nationale of etnische afstamming, wordt gestraft met gevangenisstraf van een maand tot een jaar en met geldboete van vijftig frank tot duizend frank of met een van die straffen alleen.

Dezelfde straffen worden toegepast wanneer de discriminatie bedreven is jegens een groep, een gemeenschap of de leden ervan, wegens een zogenaamd ras, zijn huidskleur, afkomst of de nationale of etnische afstamming van deze leden of van sommigen onder hen.

Artikel 2bis.

Hij die bij de arbeidsbemiddeling, de beroepsopleiding, het aanbieden van banen, de aanwerving, de uitvoering van de arbeidsovereenkomst of het ontslag van werknemers discriminatie bedrijft jegens een persoon wegens een zogenaamd ras, huidskleur, afstamming, afkomst of nationaliteit, wordt gestraft met de straffen bepaald in artikel 2.

Dezelfde straffen worden toegepast wanneer de discriminatie bedreven is jegens een groep, een gemeenschap of de leden ervan wegens het zogenaamde ras, de huidskleur, de afkomst of de nationale of etnische afstamming van deze leden of van sommigen onder hen.

De werkgever is burgerrechtelijk aansprakelijk voor de betaling van de boeten waartoe zijn aangestelden of lasthebbers zijn veroordeeld.

Artikel 3.

Met gevangenisstraf van een maand tot een jaar en met geldboete van vijftig frank tot duizend frank of met een van die straffen alleen wordt gestraft hij die behoort tot een groep of tot een vereniging die kennelijk en herhaaldelijk discriminatie of segregatie bedrijft of verkondigt in de omstandigheden genoemd in artikel 444 van het Strafwetboek, dan wel aan zodanige groep of vereniging zijn medewerking verleent.

Artikel 4.

Met gevangenisstraf van twee maanden tot twee jaar wordt gestraft ieder openbaar officier of ambtenaar, ieder drager of agent van het openbaar gezag of van de openbare macht die in de uitoefening van zijn ambt discriminatie bedrijft jegens een persoon wegens een zogenaamd ras, zijn huidskleur, afkomst of nationale of etnische afstamming, dan wel een persoon de uitoefening van een recht of van een vrijheid waarop deze aanspraak kan maken, op willekeurige wijze ontzegt.

Dezelfde straffen worden toegepast wanneer de feiten begaan zijn jegens een groep, een gemeenschap of de leden ervan, wegens een zogenaamd ras, zijn huidskleur, afkomst of nationale of etnische afstamming van deze leden of van sommigen onder hen.

Indien de verdachte bewijst dat hij heeft gehandeld op zijn bevel van zijn meerderen, in zaken die tot hun bevoegdheid behoren en waarin hij hen als ondergeschikte gehoorzaamheid verschuldigd was, worden de straffen alleen toegepast op de meerderen die het bevel hebben gegeven.

Indien openbare officieren of ambtenaren beticht worden de bovengenoemde daden van willekeur te hebben bevolen, toegelaten of vergemakkelijkt, en indien zij beweren dat hun handtekening bij verrassing is verkregen, zijn zij verplicht de daad in voorkomend geval te doen ophouden en de schuldige aan te geven; anders worden zij zelf vervolgd.

Indien een van de bovengenoemde daden van willekeur is gepleegd door middel van de valse handtekening van een openbaar ambtenaar, worden de daders van de valsheid en zij die er kwaadwillig of bedrieglijk gebruik van maken, gestraft met opsluiting van tien jaar tot vijftien jaar.

Artikel 5.

De instellingen van openbaar nut en verenigingen die op de dag van de feiten ten minste vijf jaar rechtspersoonlijkheid bezitten, met uitzondering van het Centrum voor gelijkheid van kansen en voor racismebestrijding dat niet onder deze termijn valt, en zich statutair tot doel stellen de rechten van de mens te verdedigen of discriminatie te bestrijden, kunnen in rechte optreden in alle rechtsgeschillen waartoe de toepassing van deze wet aanleiding kan geven, wanneer afbreuk is gedaan aan hetgeen zij statutair nastreven.

In rechte kunnen eveneens optreden in alle geschillen waartoe de toepassing van artikel 2bis aanleiding kan geven:

1° de representatieve werknemers- en werkgeversorganisaties zoals die bij artikel 3 van de wet van 5 december 1968 betreffende de collectieve arbeidsovereenkomsten en de paritaire comités zijn bepaald;

2° de representatieve beroepsorganisaties in de zin van de wet van 19 december 1974 tot regeling van de betrekkingen tussen de overheid en de vakbonden van haar personeel;

3° de representatieve organisaties van de zelfstandigen.

Wanneer het echter gaat om een misdrijf bedoeld in de artikelen 1, 1°, 2, eerste lid, 2bis en 4, eerste lid, en gepleegd tegen natuurlijke personen, is de vordering van de instelling van openbaar nut, van de vereniging of van de representatieve organisatie alleen ontvankelijk als deze aantoonbaar dat zij de instemming van die personen heeft gekregen.

Artikel 5bis.

In geval van een misdrijf als bedoeld in de artikelen 1, 2, 2bis, 3 en 4 van deze wet, kan de veroordeelde bovendien overeenkomstig artikel 33 van het Strafwetboek tot de ontzetting worden veroordeeld.

Artikel 5 ter.

Onverminderd de bevoegdheden van de officieren van gerechtelijke politie, houden de door de Koning aangewezen ambtenaren toezicht op de naleving van deze wet en de uitvoeringsbesluiten ervan.

Deze ambtenaren oefenen dit toezicht uit overeenkomstig de bepalingen van de wet van 16 november 1972 betreffende de arbeidsinspectie.

Artikel 6.

Alle bepalingen van het Eerste Boek van het Strafwetboek, hoofdstuk VII en artikel 85 niet uitgezonderd, zijn van toepassing op de misdrijven omschreven in deze wet.

Artikel 444 van het Strafwetboek

De schuldige wordt gestraft met gevangenisstraf van acht dagen tot een jaar en met geldboete van zesentwintig frank tot tweehonderd frank, wanneer de tenlasteleggingen geschieden: hetzij in openbare bijeenkomsten of plaatsen; hetzij in tegenwoordigheid van verscheidene personen, in een plaats die niet openbaar is, maar toegankelijk voor een aantal personen die het recht hebben er te vergaderen of ze te bezoeken; hetzij in om het even welke plaats, in tegenwoordigheid van de beledigde en voor getuigen; hetzij door geschriften, al dan niet gedrukt, door prenten of zinnebeelden die aangeplakt, verspreid of verkocht, te koop geboden of openlijk tentoongesteld worden; hetzij tenslotte door geschriften, die niet openbaar gemaakt, maar aan verscheidene personen toegestuurd of meegedeeld worden.

INHOUD

3 / Voorwoord

Het Vlaams Blok is racistisch. Punt.

4 / De Blokwatcher

Het beste nieuws in jaren

7 / Het proces

Derde keer goede keer

11 / Het arrest samengevat

Waarom het Vlaams Blok een racistische partij is

13 / De advocaat

Een overwinning van de grote democratische waarden

15 / Het arrest

En de bewijzen

46 / De vrije meningsuiting

48 / Bijlage

De wet op het racisme

INFOBON

Meer weten = meer lezen

Naam en voornaam: _____

Straat en nr.: _____

Postcode: _____ Gemeente: _____

Tel. _____ E-mail: _____

Leeftijd: ____

Bestelt:

- brochure 'Het Vlaams Blok-arrest doorgelicht: Een kwestie van racisme' (Prijs: 2,50 euro)
- brochure 'Syndicale argumenten tegen extreem-rechts' (Prijs: 2,00 euro).
- boek 'Wat het Vlaams Blok verzwijgt' van Marc Spruyt (Promoprijs: 7,50 euro.)
- folder aanbod **Linx+** najaar 2004 (gratis)

Boekenservice

Elke maand promoot Linx+ vier actuele geëngageerde boeken, waarop u 15% korting krijgt (i.s.m. Boekhandel De Groene Waterman). Het volledige aanbod (82 boeken) vindt u op www.linxplus.be. Hieronder een selectie:

- 'En wat deed mijn eigen volk? Breendonk, een kroniek' van Jos Vander Velpen (Prijs met 15% korting: 17,00 euro).
- 'Vallen' van Anne Provoost (Prijs met 15% korting: 10,63 euro).
- 'Rijstap, tulpen en Jihad' van Lucas Catherine (Prijs met 15% korting: 14,00 euro).
- 'Paravion' van Hafid Bouazza (Prijs met 15% korting: 16,95 euro).

Betaling: u ontvangt een overschrijvingsformulier bij uw bestelling.

Terugsturen naar:

Linx+, Watteestraat 10, 1000 Brussel, tel. 02 289 01 70, fax 02 289 01 89,

info@linxplus.be, www.linxplus.be

Linx+ is de cultuurorganisatie verbonden met het ABVV. Vraag onze programmaproject of surf naar www.linxplus.be en abonneer u gratis op ons maandelijks ZoetZuurZine.